

Bí Mật Tình Đầu

Contents

Bí Mật Tình Đầu	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	6
3. Chương 03	11
4. Chương 04	15
5. Chương 05	19
6. Chương 06	23
7. Chương 07	27
8. Chương 08 - End	31

Bí Mật Tình Đầu

Giới thiệu

Trong mắt đàn ông, Tường Vi là một nữ thần. Trong mắt đàn bà, Tường Vi lại là hồ ly tinh. Tôi th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-tinh-dau>

1. Chương 01

CHƯƠNG 1

Đó là một sáng cuối tuần bình thường, cũng giống như bao ngày khác.

Bảy giờ ba mươi phút, đồng hồ báo thức để đầu giường đổ chuông. Tôi tỉnh giấc. Tiếng chuông sắc nhọn này quả thực so với cơn ác mộng còn khiến cho người ta khó mà chấp nhận hơn. Có đôi khi tôi buồn bực, tại sao mình lại không bãi công? Hơn nữa đi làm còn chẳng bao giờ đi muộn về sớm? Thật là khác xa ngày phát lương của công ty.

Tôi - Diệp Hiểu, một cô gái độc thân 27 tuổi, lúc nào tâm tình cô cũng rất tốt mà giải thích với người khác cái tên của mình: Tôi là một chiếc lá cây lúc bình minh. Rất nhiều người trả lời: đúng là một cái tên đáng yêu, người cũng như tên. Thế nhưng tất cả chỉ dừng lại ở đó không hơn, từ lúc sinh ra đến giờ chưa có ai khen tôi xinh đẹp. Thật sự tương mạo tôi rất bình thường. Tôi đã từng bị lôi kéo đến tham dự một bữa tiệc dành cho những người độc thân. Trong gian phòng chật ních những người trẻ tuổi tài cao, còn tôi chỉ là một người bình thường, vô cùng tổn thương. Nhưng tôi cũng không buồn quá lâu, bởi vì tôi là một người lạc quan, hơn nữa tôi lại rất bận rộn, cho nên thời gian nghĩ đến bản thân không có quá nhiều.

Sau khi tốt nghiệp, tôi làm việc cho một đài truyền hình, đảm nhiệm lên kế hoạch cho một chuyên mục riêng. Có rất nhiều người ao ước được như tôi, đài truyền hình luôn khiến người ta liên tưởng đến những thành phần tri thức, minh tinh, người nổi tiếng... nhưng bọn họ không hiểu được nỗi khổ cực trong đó. Thời gian còn ngồi trên ghế nhà trường, tôi đã cho rằng “cuộc sống = ngoan cường phấn đấu + động lực tình yêu + hôn nhân hoàn mỹ”. Nhưng hiện tại, tôi chỉ cảm thấy cuộc sống cũng chỉ là cuộc kiếm ăn mà thôi.

[alobooks.vn]

Trên đường đến công ty, xe cộ đi lại như mắc cửi cũng khiến tâm tình tôi thêm phiền muộn.

Tôi đảm nhận chuyên mục tìm người, chuyên mục này cũng là do một mình cô gái xử nữ là tôi đây làm, được mô phỏng theo chương trình chương trình “Tìm người vòng quanh thế giới” của Đài Loan. Náo nhiệt nhất là tập có một người phụ nữ nghèo đã tìm được người yêu là người nước ngoài. Tập phim truyền hình thực tế đó đã khiến rất nhiều phụ nữ phải rơi lệ, tỷ lệ rating người xem lên đến hai mươi bảy giờ. Giám đốc khen ngợi tôi rất nhiều, cho rằng tôi tài giỏi hơn người. Nhưng thực ra, hai năm trở lại đây, chuyên mục của tôi dần dần trở nên nhạt nhẽo, không phải vì tìm không ra người, mà là tình huống quá vô vị, giống nhau, không có gì mới lạ. Trước khi phát sóng, trên màn hình luôn có dòng chữ: “Nếu như có giống với chuyện của ai đó cũng chỉ là trùng hợp”. Khán giả xem rất nhiều, liền cho rằng đó là trùng hợp, dần dần bắt đầu không quan tâm nữa, hoàn toàn không biết đến những người sản xuất đã cực nhọc như thế nào. Chương trình nào hay, người ta cũng chỉ nhớ đến người dẫn chương trình xinh đẹp, nào ai biết đến đại danh Diệp Hiểu của tôi. Chương trình dần mờ nhạt thì lại là thiếu ý tưởng sáng tạo mới mẻ.

Sắc mặt giám đốc thì cứ chảy xuống theo độ giảm của tỷ suất người xem. Áp lực của tôi tăng lên gấp bội.

Làm sao có thể sửa cũ thành mới? Ngồi vào bàn làm việc rồi tôi vẫn nỗ lực tìm lời giải cho vấn đề này, nghĩ đến mức mồ hôi đầm đìa. Chẳng nhẽ lại làm kịch bản là có một người bị người ngoài hành tinh bắt đi làm thí nghiệm, sau khi trở về anh ta phát hiện ra toàn bộ mọi thứ trên trái đất đã thay đổi, rồi anh ta nhờ tôi đi tìm lại thế giới cũ???

Đang mải mê suy nghĩ, điện thoại bỗng vang lên.

“Xin chào, tôi là Diệp Hiểu.”

Ba giây im lặng, sau đó đầu bên kia vang lên một giọng nữ dịu dàng: “Diệp Hiểu, chào cậu, mình là Phương Sơ Tình, chúng ta là bạn đại học, cậu còn nhớ mình không?”

Phương Sơ Tình? Đương nhiên tôi còn nhớ kỹ. Một trong số những cô gái có cuộc sống rất tốt, rất thoải mái, muốn quên cũng khó. Sinh viên ngành Tiếng Trung chia làm hai loại, một là mỹ nữ, hai là nhân tài, đương nhiên nếu như tài mạo đều có thì cũng là hồng nhan bạc mệnh. Tôi là đại diện của phái nhân tài, còn Phương Sơ Tình lại đại diện cho phái mỹ nữ. Có điều, bất kỳ ở thời đại nào, người đẹp cũng đều nổi tiếng hơn người tài. Huống chi, Phương Sơ Tình còn có một người bố tốt làm thị trưởng. Trước đây chúng tôi cũng không quá thân, bây giờ cô ấy tìm tôi để làm gì?

Tuy rằng nghi hoặc, nhưng tôi lập tức pha trò, cô ấy là thiên kim tiểu thư của ngài thị trưởng, tôi cũng không dám đắc tội: “Ồ, đương nhiên là nhớ chứ, đại mỹ nữ khoa tiếng Trung, mình làm sao quên?”

Bên kia mỉm cười: “Diệp Hiểu, cậu thật biết đùa! Có rảnh không, chúng mình gặp mặt nói chuyện một lát.”

Tôi đương nhiên đồng ý. Chúng tôi hẹn nhau tại quán cà phê trước cửa đài truyền hình.

Tôi vội vã chạy xuống, đến nơi đã nhìn thấy Phương Sơ Tình đang ngồi ở chỗ kia, thấy tôi đến cô ấy cúi người. Tôi không khỏi muốn xuýt xoa một tiếng. Tốt nghiệp năm năm, Phương Sơ Tình vẫn đẹp như vậy. Đương nhiên mỹ nhân rất nhiều, thế nhưng đẹp một cách có khí chất thì lại ít. Vẻ đẹp của Sơ Tình là một

vẻ đoan trang thanh lịch. Có thể đây là điểm khác biệt giữa thiên kim tiểu thư nhà thị trưởng với một cô gái bình dân. Trên người Phương Sơ Tình giống như có khắc rõ bốn chữ “tiểu thư khuê các”.

Khuôn mặt cô tuy rằng thanh lệ, nhưng lại có chút thâm đậm. Tuy nhiên lúc mở miệng nói vẫn giống như tiếng chim oanh thánh thót: “Nhìn thần sắc cậu rất tốt.”

“Đâu có, thần sắc tốt nhưng đường tình duyên không tốt. Mấy lời khen ngợi đó bỏ đi. Dáng vẻ này của cậu giống như sớm đã tìm được lang quân rồi.” Tôi cười tự giễu.

Phương Sơ Tình cười: “Mình kết hôn ba năm rồi.”

“Chúc mừng! Nghe nói một nửa của cậu là một người rất xuất sắc.” Tôi đương nhiên hiểu rõ Phương Sơ Tình không phải chỉ vì muốn tán gẫu chuyện khí sắc mà tới gặp tôi. Không muốn lãng phí thời gian, vì vậy tôi liền nói ngay: “Đã lâu không gặp, tìm mình có việc sao?”

Phương Sơ Tình cắn môi dưới, hơi do dự, nhưng vẫn thừa nhận: “Đúng.”

Xem vẻ mặt cô ấy có chút kỳ quặc. Tôi khuấy tách cà phê, chậm rãi đợi cô ấy nói.

“Chuyên mục của cậu mình đều xem hết, rất cảm động.”

Tôi nhìn cô ấy vẻ cảm ơn.

“Hôm nay... mình tìm cậu là bởi vì. ..” Phương Sơ Tình dừng lại một chút, có chút xấu hổ nói: “Mình muốn tìm một người.”

Người Phương Sơ Tình muốn tìm chính là một cô gái tên Tường Vi, mối tình đầu của Ôn Tân – chồng Phương Sơ Tình.

“Chúng mình kết hôn ba năm, tình cảm vẫn tốt, chưa từng cãi nhau, Ôn Tân là người chồng tốt nhất thế giới này! Chúng mình sau khi đi học ở Mỹ về đã mua một căn nhà, năm ngoái sinh được một đứa con trai. Anh ấy tại đơn vị vẫn được trọng dụng, trở thành người lãnh đạo trẻ tuổi nhất. Nhưng...”

Ba tháng trước, Ôn Tân cảm thấy thân thể không khỏe nên đi bệnh viện kiểm tra. Sau đó phát hiện bị mắc bệnh thiếu máu ác tính, bệnh mà người ta vẫn gọi là bệnh máu trắng. Hy vọng duy nhất là tìm ra một người có tủy phù hợp để thay, nhưng sau khi kiểm tra thì ngay cả bố và em gái Ôn Uyển đều không được.

[alobooks.vn]

“Chúng mình đã cố gắng mọi cách để tìm ra người có tủy tương thích. Nhưng nửa tháng trước Ôn Tân đột nhiên hôn mê, sau khi được cấp cứu thì không còn nhận ra mọi người nữa, cho dù là bố, là em gái hay là mình và con trai, anh ấy đều không nhận ra...” Phương Sơ Tình bắt đầu nhỏ giọng khóc nức nở.

Chồng cô ấy không nhận ra tất cả mọi người thân bên cạnh anh ta, nhưng trong miệng lại luôn thầm kêu tên “Tường Vi, Tường Vi”

Lúc đầu Sơ Tình vốn không hiểu hai chữ này nghĩa là gì, Tường Vi! Tên một loài hoa ư? Hay là tên một món ăn thơm ngon? Có lẽ... là tên một người?

Thế nhưng, Ôn Uyển khi nghe thấy anh trai mình gọi cái tên này thì giận tím mặt, cô ấy nắm chặt lấy tay chị dâu mà nói: “Anh ấy... anh ấy sao có thể như vậy?” Sơ Tình không hiểu gì hết, hỏi lại thì Ôn Uyển không nói.

Mãi khi A Hàn, bạn của Ôn Tân đến thăm, thì mọi chuyện mới được sáng tỏ. Hóa ra Tường Vi là mối tình đầu của Ôn Tân. A Hàn lấy từ trong ví ra một tấm ảnh đưa cho Ôn Tân xem, không ngờ sau khi nhìn bức ảnh, Ôn Tân như có thêm sinh lực, ánh mắt sáng ngời gắt gao nhìn bức ảnh không rời. Bức ảnh này là ba người bọn họ chụp nhiều năm trước.

Câu chuyện tình yêu của bọn họ trước kia đủ khiến cho người ta rơi lệ. Nhưng giữa sự việc năm xưa, người vợ biết làm thế nào? Cô vốn tưởng rằng mình có một gia đình hoàn mỹ, vậy mà chồng cô lúc thập tử nhất sinh lại nhớ nhung một người phụ nữ khác không phải cô. Tôi thở dài, cảm thấy đồng cảm với người phụ nữ trước mặt.

“Bác sĩ nói, hiện giờ tìm được tủy là điều quan trọng nhất, nhưng ý chí sinh tồn của anh ấy không cao. Mình đã suy nghĩ rất lâu, nếu có thể tìm được Tường Vi, mọi chuyện biết đâu có thể có chuyển biến.” Thật hoang đường, tình địch gặp nhau vốn dĩ như kẻ thù, vậy mà hôm nay lại trở thành niềm hy vọng sống còn.

Tôi chần chờ hồi lâu: “Sao cậu không thử đi tìm?”

“Mình đương nhiên muốn.” Sơ Tình miễn cưỡng cười: “Vấn đề là không biết tìm cô ta ở đâu. Ôn Uyển có biết một chút nhưng hề mình nhắc đến Tường Vi là nó lại phát hỏa, nó gọi cô ta là... yêu nữ. Hơn nữa, chuyện này mình cũng nghĩ không muốn làm phiền đến bố mình.”

Tôi đương nhiên hiểu rõ tâm trạng cô ấy. Bố cô ấy là thị trưởng, vì con gái mình mà đi tìm kiếm mối tình đầu của con rể, thử hỏi có bao nhiêu vô lý.

“Thế cậu đã từng nghĩ qua hay chưa? Nếu giờ muốn đưa lên ti-vi tìm, chẳng phải bố cậu cũng sẽ biết ư?” Tôi hỏi.

Phương Sơ Tình điềm tĩnh nói: “Cậu yên tâm, hậu quả thế nào mình cũng đã cân nhắc hết. Nhưng mình nhất định phải cứu lấy anh ấy! Cho dù là tìm được cô ta cũng vô ích thì ít nhất cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của anh ấy.”

Sơ Tình trầm mặc một lúc rồi nói tiếp: “Diệp Hiểu, cậu có nhớ trước đây chúng ta từng đọc được một bài văn tiếng Anh? Một cô công chúa xinh đẹp ngang ngược đem lòng yêu một chàng trai anh tuấn nhưng địa vị thấp hèn, vì thế chàng trai kia bị quốc vương đem nhốt vào ngục. Theo luật phải xử tử hình, nhưng vương quốc này có luật rất kỳ quái. Tất cả những người bị phán tử hình đều sẽ có một cơ hội lựa chọn sống-chết. Ngày hành hình, sẽ có hai cánh cửa được bày ra trước mặt tử tù, một cánh cửa nếu mở ra thì sẽ bị mảnh thú ăn thịt, một cánh cửa nếu mở ra sẽ có một cô gái xinh đẹp phải lấy làm vợ. Cô công chúa kia đã biết trước kết quả, ngày hôm ấy, chàng trai tin tưởng dùng ánh mắt đợi cô nhắc nhở. Đúng là cô ta cũng đã ra hiệu, nhưng không một ai biết cô ta đã chỉ dẫn cho người mình yêu đi vào cánh cửa nào. Tình yêu vĩ đại và bản tính ích kỷ, cho dù cô ta làm gì cũng có thể hiểu được. Đọc câu chuyện ấy, mình đã nghĩ nếu là mình thì mình sẽ làm gì? Hiện giờ mình đã biết, mình mong anh ấy được sống!”

[alobooks.vn]

Tôi vô cùng kính nể cô ấy, ngồi nghiêm chỉnh nghe cô ấy kể chuyện tình của hai người. Sau khi tốt nghiệp đại học, Phương Sơ Tình đến làm ở một công ty kiến trúc. Ôn Tân lúc ấy là đồng nghiệp của cô, là kiến trúc sư nam trẻ tuổi nhất công ty.

“Mình và anh ấy là nhất kiến chung tình.” Sơ Tình nói, “Anh ấy như ông cụ non vậy, là một người ôn hòa, anh tuấn, có giáo dục.”

Dáng vẻ đẹp nhất của anh ấy là lúc anh ấy vẽ, bờ môi mỏng mím lại rất tập trung. Lúc suy nghĩ thì cúi xuống nhìn ngón tay, gặp phải vấn đề khó khăn sẽ nhíu mày, khi giải quyết xong xuôi sẽ thở hắt ra nhẹ nhàng. Tuy duy nhạy bén, tính tình thì khiêm tốn. Dù là ai giúp đỡ, cho dù là bác lao công, anh ấy đều sẽ mỉm cười nói cảm ơn. Anh ấy rất kỹ tính, bất kỳ lúc nào cũng đều thấy anh ấy ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, ăn nói lúc nào cũng cẩn thận. Anh không quá thân thiết với ai nhưng cũng không tỏ ra lãnh đạm. Nói chung, trong mắt Sơ Tình, Ôn Tân là một người hoàn hảo. Trong công ty có vô số nữ đồng nghiệp thích Ôn Tân, anh cũng đều dùng cách ít làm tổn thương người khác nhất mà từ chối nhẹ nhàng. Có lần một bà chị nào đó nhiệt tình làm mai, anh sẽ nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn ý tốt của chị, em có bạn gái rồi.” Nhất thời mọi người ồ lên, đám nữ đồng nghiệp ầm ầm thương tâm.

Vì Ôn Tân, tâm hồn thiếu nữ của Phương Sơ Tình như tan nát. Cô ngưỡng mộ anh như vậy nhưng lại chưa từng biểu lộ ra. Ôn Tân chắc chắn là biết được tình ý của cô, bởi vì anh luôn nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng xen lẫn ả ý này.

Tôi không khỏi thở dài, nghe ra thì anh ta đúng là một người hiền lành thật thà.

Sau này khi Ôn Tân và bạn gái chia tay, Sơ Tình thừa dịp mà tiến tới, hỏi han ả cần. Nửa năm sau, hai người kết hôn, rồi cùng nhau đi Mỹ tu nghiệp hai năm. Lúc trở về bắt đầu cuộc sống hôn nhân hạnh phúc.

Toàn bộ sự việc là như vậy.

“Vì sao?” Tôi hơi hoang mang: “Nếu là một người hoàn hảo như thế vì sao anh ấy và bạn gái lại chia tay?”

Phương Sơ Tình lắc đầu: “Cụ thể mọi chuyện thế nào mình cũng không rõ lắm, anh ấy không muốn nhắc tới bạn gái cũ, tính anh ấy không muốn ở sau lưng nói chuyện người khác. Có điều mình nghe nói lúc Tường Vi du học có quen một người... khụ khụ” Sơ Tình ho khan, có chút lúng túng mở miệng, “Ôn Uyển nói, Tường Vi vụng trộm, hơn nữa người đó còn là bạn của Ôn Tân.”

Tôi cảm thấy kỳ lạ, thỏ cũng ăn cỏ gần hang ư? Cô gái Tường Vi này có gốc không?

“Mình cũng thấy lạ, sao cô ta lại có thể bỏ một người đàn ông tốt như vậy?” Sơ Tình không thể lý giải.

Tôi thở dài. Không cần biết tất cả mọi người có nghĩ ai đó là hoàn hảo hay không, chỉ cần trong mắt người yêu người đó đẹp tựa Tây Thi là được.

[alobooks.vn]

“Được rồi.” Tôi đáp ứng, “Mình sẽ cố gắng giúp cậu, nhưng trước hết vẫn phải xin ý kiến của Đài đã.”

“Diệp Hiểu, việc này trước khi chưa xong, mình hy vọng không nhiều người biết.”

Tôi hiểu: “Việc này mình sẽ không giao cho cấp dưới, tất cả sẽ do mình một mình hoàn thành.”

Trở lại phòng làm việc, tôi báo cáo đơn giản lại cho giám đốc. Ông ấy cười xán lạn như hoa xuân: “Diệp Hiểu, cô thật là có bản lĩnh. Thỉnh thoảng lại có tin tức bất ngờ. Thiên kim tiểu thư của ngài thị trường đi tìm kiếm mối tình đầu của chồng. Haha... tỷ suất người xem chắc chắn sẽ rất cao!”

Thấy ông ta cười đến điên dại, tôi không khỏi nhìn trời xanh cảm thán, niềm vui sướng của mỗi người đều được tạo nên trên nỗi đau của người khác.

Hôm đó sau khi tan tầm, tôi và Sơ Tình đến bệnh viện thăm Ôn Tân.

Đầu tiên thấy Ôn Tân, trong lòng tôi như kêu “bang” một tiếng. Rõ ràng là ở bệnh viện nhưng tôi phải thừa nhận rằng Ôn Tân đúng là một người đàn ông anh tuấn. Lúc chúng tôi đến nơi, anh ta vẫn đang ngủ say, gối đầu và ga trải giường trắng toát như tuyết, phối hợp ăn ý cùng mái tóc đen và làn da trắng trẻo, vô cùng tao nhã nhưng không hề ảo lả. Đây đúng là một trang nam tử vẫn được nhắc đến trong cổ tích. Người đàn ông như vậy, cho dù không có điều kiện ưu tú nào khác cũng vẫn khiến cho phụ nữ bay hồn lạc vía.

Phương Sơ Tình ngây ngốc nhìn một lúc, giơ tay ra gạt mấy sợi tóc mái xòa trên trán Ôn Tân: “Dù bị bệnh nhưng anh ấy tính tình không bao giờ thất thổ vô lễ, luôn rất điềm tĩnh, lúc nào cũng tươi cười. Trong bệnh viện rất nhiều bệnh nhân làm náo loạn, nhưng anh ấy lúc nào cũng an ủi tôi. Sau khi thần trí mơ màng, anh ấy cũng chỉ nằm im lặng như thế này...” Cô nói xong, mắt đã hoen đỏ.

Tôi chỉ có thể vỗ vai cô ấy an ủi: “Yên tâm, bây giờ y học hiện đại, mọi chuyện sẽ tốt thôi.” Tôi thực sự mong muốn như thế, một người như Ôn Tân rất khó gặp được, tôi hy vọng bọn họ có thể sống tốt hết cuộc đời. Kết cục như vậy... ít nhất... có thể cho tôi tin tưởng trên đời này còn có chuyện cổ tích xảy ra.

Phương Sơ Tình kiên cường cười nói với tôi, cầm bức ảnh đầu giường đưa cho tôi: “Cái này... đây chính là Tường Vi.”

Đó là tấm ảnh chụp ban đêm, chỉ có một chút ánh sáng nhưng hình ảnh nhìn tương đối rõ. Bọn họ chụp trong một lễ hội hoa đăng, tối mờ mịt nhưng lại toát lên vẻ rực rỡ. Trong ảnh là ba thanh niên trẻ tuổi, cười vui vẻ trong lễ hội náo nhiệt. Lúc ấy Ôn Tân rất trẻ, cao gầy tuấn tú, trong mắt tràn đầy vẻ tươi trẻ, còn có một người con trai khác, có lẽ chính là anh bạn A Hàn kia, lông mày rậm mắt to, vóc người cường tráng. Người còn lại đứng giữa, cô ta mặc chiếc áo hồng váy trắng. Nhìn thấy quả thật khiến người ta giật mình, dung mạo diễm lệ tựa như ánh phát quang trên lưới gương. Nhìn cô gái trong bức ảnh này tôi lập tức nghĩ đến: “Tuyệt thế hữu giai nhân, khuynh thành mà độc lập!”

Cô gái Tường Vi, tuyệt đối giống như câu thơ này! Dung mạo như vậy nếu đặt ở cổ đại, sợ là sẽ làm suy vong một quốc gia. Tôi âm thầm kinh hãi, cũng khó trách Ôn Tân nhớ mãi không quên. Sơ Tình đoan trang như vậy mà so với vẻ đẹp kinh tâm động phách kia còn không thể bằng.

“Còn có đầu mối nào khác không?” Tôi hỏi Sơ Tình.

Sơ Tình than thở: “Mình thì không có cách nào nữa. Nhưng có thể Ôn Uyển biết chuyện gì.”

“Mình đi tìm cô ấy nói chuyện.”

Lúc tôi rời khỏi bệnh viện, Sơ Tình có vẻ hoảng sợ, kéo tay tôi: “Diệp Hiểu ...”

[alobooks.vn]

Tôi quay đầu lại nhìn cô ấy: “Lúc này cậu hối hận còn kịp.”

Tôi biết mâu thuẫn trong lòng cô ấy. Tìm được Tường Vi sau đó làm sao bây giờ? Chứng minh được Ôn Tân yêu nhất vẫn là Tường Vi thì cô ấy nên làm gì? Nếu như Ôn Tân thực sự vì Tường Vi mà phần chần nhen thì sao đây? Rất nhiều vấn đề, tôi dự đoán được, Phương Sơ Tình cũng đã nghĩ đến.

Nhưng cuối cùng cô ấy vẫn buồn bã buông tay: “Cậu đi đi.” Cô ấy kiên quyết như vậy, không hề bi tráng, khiến lòng tôi buồn bã. Cô ấy đúng là một người rộng lượng. Nếu là tôi, có lẽ tôi sẽ không hy sinh như vậy. Phụ nữ đúng là một loại động vật kỳ lạ. Nếu như thật lòng yêu một người, thì ngay cả tính mệnh cũng không quản, nhưng đối ngược lại, người đàn ông có vẻ rất khó có thể làm được. Việc như vậy, chỉ sợ rất ít người có thể làm được.

2. Chương 02

CHƯƠNG 2

Ôn Uyển là y tá, có thể sau khi mẹ cô sinh anh trai cô xong thì đã tiêu hao hết tâm lực, cho nên sinh cô ra diện mạo thua xa Ôn Tân, cùng lắm cũng chỉ là ngũ quan đoan trang mà thôi.

Tôi đích thân đến nhà tìm gặp Ôn Uyển.

“Em cảm thấy việc này không cần thiết.” Ôn Uyển nghe tôi nói mục đích xong, liền gạt phắt đi cho là không đúng. Cô không chút khách khí mà cắt ngang lời tôi: “Thứ mà anh trai em cần nhất hiện giờ là tửu phù hợp, không phải là một người làm cho anh ấy vui.”

Cô ấy quá thẳng thắn dùng giọng điệu chủ quan khiến tôi rất ngạc nhiên: “Chị dâu em cho rằng việc đó sẽ có ích cho chồng cô ấy.”

Tính mệnh của người thân nhất sắp không giữ được, ai mà chẳng muốn còn nước còn tát, tạm thời chưa nói có lợi hay không, nếu như Tường Vi thực sự xuất hiện, thì người phải hy sinh lớn nhất vẫn là Sơ Tình. Người làm vợ là cô ấy là tình nguyện, phận em gái như Ôn Uyển có gì mà đòi không cam tâm?

Mặt Ôn Uyển biến sắc, giọng nói sắc nhọn: “Đó là bởi vì chị ấy ngốc! Dẫn sói vào nhà là việc ngốc nghếch!”

Một câu nói ấy khiến tôi hoàn toàn mất đi cảm tình với Ôn Uyển, hơn nữa còn nảy sinh nghi hoặc. Là người nhà bệnh nhân, Ôn Uyển chắc hẳn cũng phải giống Sơ Tình, không buông tha một cơ hội nào vì người bệnh mới đúng.

“Đối với bệnh tình của Ôn Tân, em có lẽ không nên có tình cảm cá nhân như vậy.”

“Em không có!” Cô ta nhanh chóng phủ nhận khiến tôi sinh nghi, “Em chỉ cảm thấy người như Tường Vi không có tư cách đến gặp anh em, cô ta đã khiến anh trai em bị tổn thương rất sâu... hơn nữa, nếu như cô ta xuất hiện, còn có thể xúc phạm tới Sơ Tình.”

[alobooks.vn]

“Thế nhưng lúc tính mệnh anh ta bị đe dọa, người anh ta muốn gặp chỉ có Tường Vi.” Tôi kiên quyết.

Hai gò má Ôn Uyển khê co giật, rõ ràng là đang rất phẫn nộ, nhưng vẫn giận dữ cười: “Đàn ông... đúng là luôn thích hồ ly tinh.”

Tôi giật mình, sao lại gọi như vậy?

“Bây giờ tính mạng của anh trai em bị đe dọa, cho dù sự xuất hiện của Tường Vi có vô dụng đi nữa, thì Ôn Tân vẫn có quyền được gặp lại người anh ta muốn gặp. Chị nghe nói học phí của em đều là do Ôn Tân cung cấp, lẽ nào em nhẫn tâm nhìn anh trai mình chết?” Đánh rắn cần phải đánh bầy tắc đất.

Cả người Ôn Uyển ngã vào sô pha, giống như đã bị tôi đánh bại. Cô ta im lặng chốc lát, cuối cùng nói: “Em thực sự không biết Tường Vi ở đâu. Nhưng nếu như chị biết chuyện giữa anh trai em và cô ta, chị nhất định sẽ từ bỏ việc tìm kiếm cô ta.”

Đó là một chuyện đều sẽ xảy ra với rất nhiều đôi tình nhân, không hề mới mẻ. Ôn Tân và A Hàn cùng lúc quen biết Tường Vi, lúc ấy cô ta chỉ mới mười bảy tuổi, vẻ đẹp đã thực nghiêng nước nghiêng thành, rất nhiều kẻ bám đuôi. Cuối cùng, Ôn Tân đã đánh bại tất cả tình địch, hai người bọn họ rơi vào bể tình. Không lâu sau, Tường Vi đi du học, Ôn Tân nhờ vả bạn học của anh ở nước ngoài chăm sóc bạn gái mình. Nhưng lúc Tường Vi tốt nghiệp, bạn học kia của Ôn Tân gọi điện thoại về, khóc không thành tiếng. Anh ta nói anh ta đã yêu Tường Vi đến không dứt ra được, cầu xin Ôn Tân từ bỏ. Lúc ấy Ôn Tân giận cũng không được nữa, anh im lặng.

“Tình cảm của anh trai em với Tường Vi rất sâu đậm.” Ôn Uyển nói: “Chúng em từ nhỏ đã không còn cha, mẹ em một mình vất vả khổ cực nuôi hai anh em trưởng thành, anh ấy vẫn là người hiểu chuyện. Đêm đó, anh ấy hết hút thuốc lại uống rượu. Anh ấy khóc nói với em, anh ấy thực sự yêu cô ta, cô ta lại khiến anh em đau khổ. Lúc ấy, em hận Tường Vi muốn chết. Người phụ nữ này khiến một người đàn ông hoàn hảo như vậy bị tổn thương.”

Vài ngày sau đó, Ôn Tân cuối cùng cũng đưa ra quyết định đau khổ, chia tay với Tường Vi.

“Chưa bao giờ em gặp loại đàn bà vô liêm sỉ như cô ta. Là cô ta phụ Ôn Tân, nhưng lúc biết tin anh trai em kết hôn, cô ta còn mặt mũi tới quấy rối! Cô ta dùng kéo cắt nát chăn đệm trong phòng tân hôn, đập hỏng tất cả mọi vật bày biện trong phòng. Cô ta như một kẻ điên vậy.” Gạt tàn thủy tinh trên bàn cũng bị đập vỡ tan tành, mảnh vỡ cửa vào tay, vào mặt, máu tươi thấm, nhìn mà giật mình.

Tôi không khỏi khẽ thốt lên: “Em nói cái gì?”

“Cô ta nói dù cô ta có chết cũng không cho phép Ôn Tân yêu người phụ nữ khác.” Ôn Uyển nghiêng răng nghiêng lợi nói, giọng căm hận đến nỗi trái tim cũng sắp nhỏ máu.

“Vậy anh trai em phản ứng thế nào?”

“Anh trai em từ nhỏ đã luôn lương thiện. Anh vẫn không ngăn cản, chỉ vừa khóc vừa cầu xin Tường Vi băng bó vết thương. Nếu như là em, nhất định đuổi cô ta ra khỏi cửa.”

Nếu như tôi có lẽ cũng làm vậy. Có người phụ nữ nào ỷ vào sắc đẹp của mình mà ồng bướm câu dẫn đàn ông như thế, lại còn to gan ngược đãi người mình yêu. Trên ti vi loại phụ nữ này rất nhiều, tôi cũng thấy rõ, nhưng Ôn Tân dùng phương thức này quả thật là mềm yếu.

[alobooks.vn]

“Em vốn định báo cảnh sát, nhưng anh Ôn Tân ngăn cản, đành trừng mắt nhìn cô ta bỏ đi. Chính miệng Ôn Tân nói từ nay về sau sẽ coi Tường Vi như người lạ.” Ôn Uyển oán giận nói, “Sau lần đó, em không còn biết tin gì về cô ta nữa.” Ôn Uyển cho rằng như vậy là cả đời này sẽ không có bất cứ liên quan nào đến cô ta, nhưng không ngờ, thế sự khó lường.

Tôi chậm rãi thở dài: “Chị hiểu tâm trạng của em, nhưng hiện giờ phải lấy đại cuộc làm trọng, em không...”

“Chị đi tìm A Hàn đi. Anh ấy cũng là một trong số những người đàn ông bị hồ ly tinh kia mê hoặc. Không chừng anh ta biết.” Ôn Uyển có vẻ mệt mỏi đưa tay lên day trán, sau đó lạnh lùng mà hạ lệnh tiễn khách: “Nếu như chị cảm thấy cần phải nói.”

Tuy rằng thái độ Ôn Uyển tỏ ra khăng khăng không biết Tường Vi ở đâu nhưng tôi thấy thu hoạch cũng không tồi. Vì vậy, tôi miễn nguyện đứng dậy cáo từ. Ra đến cửa thì một giọng nói nhẹ nhàng gọi tôi lại, là

một người phụ nữ trung niên.

“Cô Diệp, tôi là mẹ Ôn Tân.”

Tôi gật đầu chào.

“Mong cháu thứ lỗi cho Ôn Uyển. Nó xưa nay không có chua ngoa như vậy.” Sau khi đưa tôi vào phòng của bà, bà ấy nhẹ nhàng nói: “Ôn Uyển từ nhỏ đã sùng bái anh trai, hiện giờ tình hình của Ôn Tân lại chẳng mấy lạc quan, cho nên tâm trạng Ôn Uyển thực sự không tốt.”

“Đây là chuyện thường tình thôi ạ.” Tôi tỏ ra thông cảm.

“Người thực sự bị làm khó chính là Sơ Tình, con bé lại nghĩ ra cách này.” Bà Ôn cùng lắm cũng chỉ hơn năm mươi tuổi, dung mạo thanh tú nhưng rất rõ tuổi tác, nếp nhăn dường như chính là bằng chứng.

“Bác cầu xin cháu, Diệp tiểu thư.” Viên mắt bà đã hoen đỏ: “Bác từ lúc trẻ đã mất đi chồng, may mà còn có Ôn Tân hiểu chuyện săn sóc, không đến nỗi cả ngày đau khổ. Không ngờ đến lúc tuổi già lại xảy ra chuyện này. Chỉ cần có một tia hy vọng, chúng tôi đều quyết không từ bỏ!”

Tôi không nói gì, chỉ cảm thấy trách nhiệm của mình thật nặng nề.

“Không phải bác tự khen ngợi con trai mình, nhưng trên đời này thực sự không có đứa trẻ nào nặng tình và có trách nhiệm như Ôn Tân. Lần duy nhất nó bị đánh đòn là sau khi chồng bác qua đời. Ôn Tân muốn bỏ học đi làm, bác lôi nó ra đánh một trận. Sau lần đó, nó vừa học vừa đi làm thuê. Thành tích rất khá, lại còn có tâm trí tham gia công tác hội học sinh. Sau khi tốt nghiệp, nó cũng không như những thanh niên khác ra ngoài làm loạn, nó lúc nào cũng chăm lo bác và Ôn Uyển chu đáo. Mọi người ai cũng ước ao có được một đứa con như nó. Nó là niềm kiêu hãnh cả đời này của bác. Nó lúc nào cũng luôn nỗ lực nhưng ông trời lại không công bằng với nó. Nếu như có thể để bác thay mạng nó, bác cũng cam tâm.” Nói đến đây, nước mắt cuối cùng cũng trào ra.

Tôi nắm tay bà Ôn, chua xót: “Bác Ôn, ở hiền gặp lành. Cháu sẽ cố gắng hết sức!” Không phải vì chương trình, mà vì lòng hiếu kính của Ôn Tân, vì hai vị Ôn phu nhân, tôi nhất định sẽ cố gắng.

Bà Ôn cảm động gật đầu. Tôi câu nệ suy nghĩ một vài tình huống: “Bác Ôn, bác đã từng gặp Tường Vi chưa?”

“Từng gặp hai lần, cô gái này đẹp nhưng ma quái. Không thể sánh bằng sự thiện lương của Sơ Tình, may mà Ôn Tân...” Có thể bà Ôn bỗng nhiên nhớ đến Tường Vi có thể cứu mạng con trai mình, cho nên lời nói đến cửa miệng liền nuốt vào. Dường như không có một bà mẹ chồng nào muốn con dâu mình là một kẻ hồng nhan họa thủy.

Rời khỏi nhà họ Ôn, tôi nhanh chóng phân tích một chút, phát hiện ra đây đúng là một câu chuyện phức tạp nhưng được sắp xếp đơn giản. Thanh niên yêu nhau, cô gái phản bội, chàng trai không chịu được cảm phần nên đưa ra lời biệt ly. Tuy nhiên, những thứ không chiếm được luôn là tốt nhất, cho nên anh ta trong lòng không thể quên được cô gái, nhiều năm sau cũng nhớ mãi không quên người đã phụ tình mình. Ôn Tân đúng là một đại tình thánh không hơn không kém. Tình yêu thật đáng sợ. Tôi không khỏi lắc đầu, rõ ràng biết mình bị phản bội mà vẫn tiếp tục như vậy.

Hình tượng của tôi đối với Tường Vi xấu tới cực điểm.

[alobooks.vn]

Kỳ thực, hình tượng tôi yêu thích luôn là hoàn mỹ. Tất cả mỹ nhân trong phim ảnh tôi đều có cảm tình, nhưng bây giờ trước mắt tôi là một người phụ nữ tùy hứng nông cạn, phong lưu ích kỷ, không được giáo dục tử tế. Cô ta coi tình yêu là trò chơi, bắt được càng nhiều tù binh càng cảm thấy mình giỏi. Thật là quá biến thái! Mặc dù tạo hóa ưu ái cho cô ta vẻ đẹp như vậy, nhưng rõ ràng nhân cách cô ta không thể sánh cùng Sơ Tình. Có thể cô ta xinh đẹp hơn tất cả các cô gái khác nhưng tình cảm của mỗi người đều đáng tôn trọng, không ai được phép chà đạp.

“Đáng tiếc cho một khuôn mặt đẹp, đáng tiếc cho Ôn Tân.” Tôi không khỏi tiếc nuối nghĩ: “Sơ Tình là người bị tổn thương trong chuyện này.”

Tôi gọi điện theo số điện thoại mà Ôn Uyển cung cấp, cuối cùng liên lạc được với A Hàn. A Hàn và Ôn Tân có công việc khá giống nhau, đều là nhân viên văn phòng. Lúc tôi gọi điện, vừa may anh ta mới đi công tác về, vẫn còn ở sân. Anh ta có vẻ nghi hoặc mục đích tôi hẹn gặp nhưng sau cùng cũng đồng ý hôm sau sẽ gặp tôi.

Tôi đến tìm anh ta ở một công trình xây dựng đang thi công.

Anh ta đội mũ bảo hiểm, mặc quần jean, đi giày thể thao, tóc mai hai bên dài tựa râu, nói chung không phải bộ dạng gì đặc biệt cho lắm, khó trách dù anh ta có cao lớn đẹp trai mà vẫn thua Ôn Tân.

“Cô Diệp, ngưỡng mộ đại danh cô đã lâu.” Anh ta bắt tay với tôi, có vẻ không có ý tứ: “Tôi thật sự rất bận, cho nên chỉ có thể hẹn cô tới đây.”

Bàn tay anh ta lớn và ấm áp, khiến bàn tay tôi lọt thỏm gọn trong đó. Tôi có thể cảm nhận được tính cách thẳng thắn của anh ta.

Tôi đi cùng anh ta đến phòng làm việc dựng tạm bên cạnh công trường, anh ta châm một điếu thuốc: “Tôi có thể làm gì giúp Ôn Tân?”

Đó là lời dạo đầu khiến người ta nghe rất hài lòng. Anh ta coi Ôn Tân là bạn tốt, cảm thấy mình sắp làm một chuyện gì đó cứu được bạn.

[alobooks.vn]

Tôi nói: “Ôn Tân mong muốn được ư gặp Tường Vi, anh có thể giúp đỡ được không?”

Anh ta hít một hơi sâu về sào não, ánh mắt chua xót: “Đã ba năm nay tôi không gặp Tường Vi. Lần cuối cùng liên lạc là lúc tôi nhận được bưu thiếp của cô ấy gửi từ Tây Tạng, đã ba năm rồi.”

“Vậy anh có số điện thoại nhà cô ấy không?”

“Gia đình cô ấy chuyển nơi ở cách đây hai năm, sau đó biệt vô âm tích.”

Tôi cảm thấy nghi ngờ, nếu như A Hàn đã không liên lạc gì với Tường Vi ba năm, vì sao lại biết gia đình cô ta chuyển đi hai năm trước?

Anh ta lập tức đáp: “Tôi thỉnh thoảng có gọi điện đến nhà cô ấy, nhưng cha mẹ cô ấy nói cô ấy ở nước ngoài. Hai năm trước gọi thì mới phát hiện ra gia đình cô ấy đã chuyển.”

Hoá ra là vậy, ngoài Ôn Tân, vẫn còn có người nhớ thương Tường Vi.

Có vẻ như anh ta hiểu rõ suy nghĩ của tôi, không ngại nói: “Cô Diệp nếu đã tìm được tôi, chắc cũng biết chuyện năm đó tôi và Ôn Tân cùng theo đuổi Tường Vi, kết quả là tôi thua thảm hại.”

Tôi rất có cảm tình với A Hàn, anh ta khá ngay thẳng. Cho dù năm xưa có thất tình cũng rất hào sảng, không như những người đàn ông khác, ích kỷ hẹp hòi, theo đuổi không được người con gái mình thích liền lập tức nói người khác không có mắt hoặc là tự nói mình có mắt như mù.

“Bệnh tình Ôn Tân không lạc quan, anh ta vô cùng nhớ Tường Vi, tôi và Sơ Tình đều mong muốn có thể mau chóng tìm được cô ấy.”

A Hàn gật đầu đáp ứng: “Tôi sẽ cố gắng”

[alobooks.vn]

“Tường Vi thực sự là may mắn, Ôn Tân hình như rất yêu cô ấy.” Tôi thử mở miệng thăm dò, một chương trình thành công còn cần phải có tư liệu sống, còn cần chi tiết gây chấn động lòng người, không phải cứ tìm được người là xong.

“Ôn Tân cũng rất may mắn, Tường Vi rất yêu cậu ta.”

Tôi do dự một chút, yêu nữ Tường Vi này trong mắt A Hàn cực kỳ hoàn mỹ, tôi không biết có cần phải phá hỏng hay không?

Thế nhưng A Hàn tiếp tục nói: “Tôi không tin Tường Vi làm những chuyện như vậy, việc này rất kỳ lạ. Người mà Ôn Tân nhờ vả, tôi cũng quen biết. Nếu Tường Vi yêu loại người như hần ta thì cô ấy có thể có rất nhiều lựa chọn, đâu cần phải mạo hiểm phiêu lưu như vậy.”

Hoá ra A Hàn sớm đã hiểu rõ tất cả.

“Tình yêu đã tới thì không thể dùng lý trí để so sánh.”

A Hàn quay đầu đi: “Năm đó nếu như cô chứng kiến thì cũng sẽ hiểu tất cả. Tình yêu của bọn họ không hề có tính toán cái gì.”

“Thế nhưng chuyện Ôn Uyển nói là sự thật.” Tôi không phục.

“Cách nhìn phiến diện như vậy sao có thể coi là toàn bộ sự việc? Mắt thường của người ta mãi mãi không thể nhìn được mặt trái.” A Hàn mỉm cười.

Tôi mơ hồ, ngồi thẳng lưng dậy. Người đàn ông này có một đôi mắt tinh nhạy, dáng cười ảm áp, hơn nữa nói năng rất thận trọng, đúng là một nhân tài ưu tú. Anh ta sao có thể cũng giống như Ôn Tân, bị người đàn bà như Tường Vi lừa gạt?

“Anh có thể nói cho tôi biết sự tình lúc đó không?”

Anh ta trả lời: “Cũng không có gì cần giấu giếm.”

Lần đầu tiên A Hàn gặp Tường Vi là ở party sinh nhật Nana. Hôm đó cô ấy mời rất nhiều bạn bè. A Hàn đi cùng Ôn Tân. Nana là một người hào sảng, sau khi làm quen với Ôn Tân xong, cô ta liền giới thiệu cô bạn đứng bên cạnh mình: “Đây là Tường Vi, bạn tốt của mình!”

A Hàn lần đầu nhìn thấy Tường Vi, chỉ cảm thấy trong đầu oanh tiếng, hai gò má trong nháy mắt đỏ lên. Một cô gái xinh đẹp như vậy, mặc một bộ váy hồng, đi đôi giày trắng, tóc buông dài đến thắt lưng đen nhánh như cánh quạ, đôi mắt tràn đầy sức sống, giống như có một tiểu yêu tinh ở trong đó đang khiêu vũ. Khí chất hồn nhiên rồi lại mâu thuẫn với vẻ tao nhã tuyệt diệu. Lúc ấy A Hàn sắp tốt nghiệp đại học nhưng chưa bao giờ từng theo đuổi người khác, thế nhưng lúc ấy thấy Tường Vi, liền cảm thấy bản thân đã yêu cô gái này.

“Nhất kiến chung tình.” A Hàn khiến cưỡng cười mà lắc đầu: “Cuối cùng cũng được linh giáo uy lực của thần Cupid. Sau đó tôi giống như hồn lìa khỏi xác, cuối tuần từ trường về nhà đều không tự chủ được mà đến trước cửa nhà cô ấy. Chột dạ không dám gọi điện cho cô ấy, chỉ đứng ở dưới huýt sáo, không thì ném hòn đá nhỏ lên cửa sổ nhà cô ấy.”

A Hàn quên mất rằng bên cạnh mình còn có Ôn Tân. Ôn Tân chấn động vì Tường Vi không kém gì anh ta. Cho nên hai người cứ như cạnh tranh lẫn nhau, không ai nhường ai. Tường Vi lúc ấy còn trẻ, cùng lúc được hai người con trai theo đuổi dường như không biết làm thế nào. Cho đến khi A Hàn được phân đi thực tập một năm, cô ta cuối cùng cũng hẹn hò với Ôn Tân. A Hàn tuy rằng thất vọng đến cực điểm, thế nhưng ba người bọn họ không vì vậy mà quan hệ xấu đi, trái lại trở nên càng thêm thân mật. Ôn Tân là bạn tốt nhất của anh ta, Tường Vi là người anh ta yêu, cả hai người này anh ta đều không muốn từ bỏ, anh ta muốn tiếp tục làm bạn, cho nên đành phải chấp nhận sự thật mà chúc phúc cho hai người.

Thấy hai người bọn họ thề non hẹn biển, nói trong lòng anh ta không chua xót thì là giả, nhưng anh ta cũng là một người quang minh chính đại, Tường Vi chấp nhận Ôn Tân cũng còn tốt hơn người đàn ông khác. Ít nhất thì Ôn Tân vừa đẹp trai lại vừa thiện lương, rất thâm tình với Tường Vi.

[alobooks.vn]

“Ôn Tân thông minh như vậy, Tường Vi ngây thơ xinh đẹp, vốn là vô cùng đẹp đôi, hơn nữa bọn họ yêu nhau như vậy, chỉ cần bọn họ hạnh phúc, tôi đã rất hài lòng.” A Hàn nói: “Có rất nhiều người đàn ông theo đuổi Tường Vi, tính nết cô ấy tuy không nheo nhẽ nhưng tuyệt đối không phải một cô gái hay cố tình gây sự. Cô Diệp, cho dù người khác nói thế nào cũng mong cô tin tưởng tấm chân tình này, nó giống như ánh ban mai, rất sáng, rất tươi đẹp. Hơn nữa, nếu yêu một người, cuộc đời này nhất định không được chùn bước. Diện mạo xinh đẹp không phải lỗi của cô ấy.”

“Sau đó anh đã từng hẹn hò chưa? Có lẽ sau khi yêu người khác anh sẽ phát hiện ra đó chỉ là một đoạn ký ức đẹp?”

A Hàn nở nụ cười: “Đương nhiên là có, đàn ông hai mươi chín tuổi đương nhiên có một đoạn tình, có điều cũng không quá lâu. Có thể tôi chưa chuẩn bị tốt. Trong lòng tôi còn có một cái bóng, cho nên đối với đối phương sẽ không công bằng, không cần lừa người gạt mình.”

Tôi tán thành: “Như vậy mới là có trách nhiệm.”

A Hàn đưa tôi ra cửa lớn còn nói: “Mong cô Diệp có thể nhanh có kết quả.”

Tôi gật đầu, cảm thấy hơi rối trí vì lời A Hàn giải thích cho sự ra đi của Tường Vi, sự tình trở nên khá phức tạp. A Hàn yêu một người phụ nữ như vậy, lần đầu tiên có thể chỉ là vì diện mạo, nhưng lâu dần nhất định là có lý do khác. Đương nhiên cũng có thể là vì yêu nên anh ta tô điểm thêm cho Tường Vi, nhưng ai biết Ôn Uyển ghét Tường Vi như vậy biết đâu có thể là nói quá sự thật?

Buổi tối cùng với Sơ Tình nói chuyện điện thoại, tôi nói cho cô ấy sự tình, cô ấy hoàn toàn đứng về phía Ôn Uyển: “Diệp Hiểu, trên đời chỉ có mỹ nữ chiếm hết tiện nghi, cho dù là người đàn ông nào, sau khi đã từng yêu một người phụ nữ cũng sẽ không bao giờ nói xấu người đó.”

Tôi sờ lên mặt mình, có chút hổ thẹn. Ngay cả Sơ Tình xinh đẹp như vậy còn nói bằng cái giọng điệu nhụt chí ấy, tôi cũng đành phải đi đến cùng.

3. Chương 03

CHƯƠNG 3

A Hàn cũng không biết Tường Vi ở nơi nào, thế nhưng anh ta cho tôi một đầu mối: Nana.

Nana chỉ là nick name, tên thật của cô ta trên thương trường rất ít người biết đến, bộ phận quảng cáo lại giúp cô ta bùng bít khá tốt. Người ta nói, cô gái này có thể đơn phương độc mã uống rượu vang đỏ mà không sao, thật khủng khiếp.

Nhưng cô gái thích uống vang đỏ này lại từ chối gặp tôi.

Cô ta nói: “Nếu như cô Diệp muốn mời diễn viên quảng cáo cho chuyên mục của mình thì có thể liên hệ với thư ký của tôi.”

Tôi nói rõ nguyên nhân, cô ta im lặng một lúc, lúc mở miệng thì giọng điệu có phần sầu não: “Ôn Tân vốn là bạn của tôi, tôi sẽ đến bệnh viện thăm anh ta. Còn Tường Vi, tôi nghĩ, cô ấy không có ý định ấy.”

Hình như Nana muốn tắt điện thoại, tôi lập tức nói: “Nếu như Tường Vi thật sự yêu Ôn Tân, tại sao không đến gặp anh ta?”

“Nếu như Ôn Tân yêu Tường Vi thì sao lại khiến cô ấy đau lòng?” Nana trả lời xong, lập tức tắt máy, không cho tôi thời gian.

Tôi giận ngút trời. Mặc kệ họ nói thế nào, Diệp Hiểu tôi cũng coi như là một nhân vật có chút tiếng tăm, gần đây lúc nào cũng được khen ngợi, ngoại trừ ông chủ ra, đã rất lâu rồi không ai lớn tiếng như vậy với tôi, quả thực không thể thích ứng.

[alobooks.vn]

Tôi đứng dậy vụt tới công ty của Nana. Thật nực cười! Cô ta đánh đá thế nào, cũng đâu cần phải che giấu với tôi, đâu có ai biết. Nói ra thật là mất thể diện Diệp Hiểu tôi mà.

Tan ca, tôi đã chặn được chiếc xe sang trọng màu ánh bạc của cô ta. Cô ta ghé qua cửa xe nhìn tôi, nhúu mày một chút. Tiếng còi xe từ phía sau vang lên, cô ta mở cửa xe: “Lên xe!”

Ngồi vào trong xe, tôi quan sát Nana, đúng là một cô gái yếu điệu thanh tú, sao cô ta lại phải khiến cho bản thân mình thành một bà cô hung hãn như vậy chứ?

Cô ta quan sát tôi, khinh bỉ nói: “Tôi chưa từng xem chương trình của cô, quá tầm thường!”

Tôi miễn cưỡng cười, khán giả mà như cô ta đúng là một cơn ác mộng.

Không thèm hỏi ý tôi, Nana đưa thẳng tôi đến một quán bar tên là “Tuyệt sắc”, tôi kiên trì đi theo cô ta, uống từng ly rượu. Không ăn cơm mà đã uống rượu sao?

Cô ta lập tức nhìn ra tâm tư của tôi: “Ở đây có bít tết hảo hạng, bảo Phương Sơ Tình chi trả cho chúng ta là được rồi.” Sau đó, Nana gọi một chai rượu vang đỏ.

“Có chuyện gì chị mau hỏi đi.” Những ngón tay mảnh khảnh của cô ta cầm ly rượu thủy tinh, chất lỏng màu đỏ sẫm sáng trong ly, nhìn rất đẹp mắt.

“Chúng tôi muốn biết Tường Vi ở đâu?”

Nana cười lạnh một tiếng: “Năm đó đuổi người ta đi như một con chó nhỏ, giờ lại mong muốn người ta về. Ôn Tân tìm thấy lương tâm rồi sao?”

Tôi hồ nghi nhìn cô ta: “Năm xưa là Tường Vi yêu người đàn ông khác, Ôn Tân chỉ làm việc mà những người con trai bình thường khác vẫn làm.”

“Ai nói như vậy với chị?” Nana càng cười nhạt.

“Em gái Ôn Tân, Ôn Uyển.”

“Ồ, cô gái đó! Chị tin cô ta?” Giọng nói của Nana tràn ngập sự chế nhạo: “Trong mắt cô ta chỉ có người anh đó, từ nhỏ đến lớn cô ta chỉ sùng bái anh trai mình, lúc học đại học cô ta từng yêu A Hàn, nhưng cả A Hàn và Ôn Tân đều yêu Tường Vi. Cô ta không chịu bới Tường Vi mới là lạ đó.”

[alobooks.vn]

Thì ra là thế! Thảo nào Ôn Uyển lại dùng ngôn từ kịch liệt như vậy. Tôi bừng tỉnh đại ngộ, nhưng lại nghĩ kỳ thực cũng không thể trách Ôn Uyển, có người phụ nữ nào khi yêu mà không ích kỷ.

“Lúc Ôn Tân sắp kết hôn, Tường Vi còn đến đập phá nhà mới của anh ấy, không phải thật sao?”

“Thật!” Nana thản nhiên thừa nhận, không có một chút áy náy.

Tôi vì cô gái này mà đau đầu, giống như toàn bộ thế giới đã thiếu nợ cô, còn cô không hề có một lỗi lầm nhỏ nào. Nhưng chuyện còn chưa xong, tôi cũng không dám lỗ mãng. Thấy Nana hình như thái độ có chút kịch liệt, tôi dè dặt từng bước: “Vậy chị cảm thấy chuyện đó thế nào?”

Nana rút ra một điếu thuốc, châm lửa lên và hít một hơi: “Tôi và Tường Vi là bạn thân, quen biết từ tiểu học...”

Tường Vi là học sinh chuyển trường, cô ấy từ ngoại tỉnh chuyển đến, không nói được tiếng địa phương. Nana vốn thích những thứ xinh đẹp, cho nên thích Tường Vi. Tường Vi da trắng như tuyết, ngũ quan tinh xảo, mái tóc dài đen bóng, nhìn rất giống búp bê. Hai người bọn họ dạy nhau nói tiếng địa phương, tâm đầu ý hợp, rất nhanh chóng trở thành bạn thân.

Tường Vi khá thông minh, nhưng tính cách lại hoạt bát, học tập lại không nỗ lực bằng Nana, cô sao đĩa nhạc thích nhất ra nhiều bản, dán hình minh tinh lên tường, mỗi lần thi cử đều ngồi cạnh Nana để có thể copy bài. Hai người vẫn luôn là bạn tốt, có chuyện gì cũng cùng nhau chia sẻ, dù tốt hay xấu, ví dụ như chuyện đi hiến máu nhân đạo, đi thăm cô nhi viện, hay lén lút hút thuốc uống rượu, lén đọc tiểu thuyết trong lớp...

“Nếu biết Ôn Tân và Tường Vi sẽ yêu nhau, tôi nhất định sẽ không giới thiệu bọn họ với nhau. Có điều, duyên phận giữa người với người thì dù không có tôi bọn họ cũng sẽ gặp được nhau theo một cách khác.”

Nana thở một hơi dài, rồi dập diều thuốc. Tường Vi dung mạo xinh đẹp, gia cảnh giàu có, từ nhỏ đã được cưng chiều như công chúa, nhưng mỗi một công chúa cuối cùng cũng đều sẽ gặp được một chúa tể chiếm giữ vương quốc của nàng.

“Hồi còn đi học có có nhiều người từng theo đuổi Tường Vi, nhưng Ôn Tân là người đầu tiên cô ấy yêu. Chị xem, phụ nữ tuy rằng nhiều lúc ngoan cố, nhưng trước mặt người đàn ông mình thích nhất định sẽ khuất phục nhanh hơn bất cứ người nào khác.”

Mười tám tuổi, Tường Vi nói với Nana: “Nana, mình tin người ta cả đời chỉ có một lần yêu, bởi vì tình yêu này có thể khiến nó đốt hết toàn bộ nhiệt tình trong con người mình rồi, sao còn có thể yêu thương người khác được? Ngẫm lại thật đáng sợ.”

Bọn họ đã làm hết những chuyện nam nữ yêu nhau thường làm, lúc ngọt ngào chỉ hận không thể khiến hai thành một, lúc giận giữ thì làm loạn đến mức muốn cắt cổ tay tự sát, nghe người khác khuyên bảo xong họ lại đầu vào đấy. Tường Vi lên xuống cầu thang đều để Ôn Tân công, mùa đông bọn họ cùng nhau đến hồ phun nước trong công viên ngồi ngắm trăng, nói chung là một đoạn tình yêu vô cùng lãng mạn. Tường Vi quá mức điên cuồng khiến Nana mơ hồ cảm thấy có chút là lạ, nhưng không biết vấn đề ở chỗ nào. Hai người bọn họ yêu đương hoàn toàn bất chấp hậu quả, giống như một cơn lốc xoáy cuốn theo tuổi trẻ của cả hai. Nhưng dù sao đó cũng là chuyện riêng tư của bọn họ, người ngoài không tiện xen vào. Đời người cùng lắm cũng chỉ là vài chục năm.

[alobooks.vn]

Giữa chừng Tường Vi xuất ngoại du học, bốn năm đó không thường xuyên gặp mặt Nana nhưng vẫn viết thư liên lạc. Trong thư một trăm chữ, cái tên Ôn Tân xuất hiện không dưới mười lần.

“Tôi và Tường Vi quen biết từ lâu, trừ Ôn Tân và A Hàn, hầu như không nghe thấy cô ấy đề cập tới người con trai nào khác. Tình cảm như vậy, làm sao Tường Vi có thể đi tình biệt luyến?” Nana hỏi vậy, tôi á khẩu không trả lời được.

Một lát tôi nói: “Có thể là một cô gái một mình ở nước ngoài cảm thấy cô đơn, cho nên người đàn ông kia thừa cơ xen vào.”

“Nếu người đàn ông kia yêu Tường Vi, tôi cũng không hề cảm thấy lạ. Nhưng Tường Vi không thể nào yêu anh ta. Từ sau khi cậu ấy và Ôn Tân hẹn hò, trong mắt cậu ấy, không có ai khác ngoài Ôn Tân. Ôn Tân lại không tin tưởng Tường Vi, anh ta buông tay quá đơn giản.”

“Có thể là Tường Vi quá đẹp, khiến Ôn Tân không có cảm giác an toàn? Trong mắt người đang yêu vốn là không thể dung chứa một hạt cát nhỏ.” Tôi suy đoán.

“Tiểu Long Nữ có đẹp hay không? Dương Quá lo lắng sao? Ôn Tân nếu như ngay cả một chút tự tin cũng không có, sao còn theo đuổi Tường Vi?” Nana liên tiếp nói lý, khiến tôi cũng nghi hoặc.

“Nhưng tất cả mọi người đều chứng minh Ôn Tân yêu Tường Vi, dù cho hiện tại tính mệnh bị đe dọa, Ôn Tân cũng chỉ duy nhất nhớ kỹ cô ấy.” Tôi nỗ lực vì Ôn Tân mà giải thích.

Na Na dùng đầu ngón tay vân vê ly thủy tinh: “Tôi cũng không phủ nhận Ôn Tân yêu Tường Vi, chỉ là cảm thấy tình yêu của anh ta chưa hẳn là đã khắc cốt ghi tâm như mấy người nghĩ, tôi cũng không cho rằng Ôn Tân thật sự là người duy nhất tổn thương trong chuyện này.”

“Vậy chị cho rằng sự tình là thế nào?” Tôi càng thêm nghi hoặc.

Nana lại nhấp một ngụm rượu: “Diệp Hiểu, tôi thấy chị cũng là một người hiểu lý lẽ, tội gì phải làm như vậy?”

Tôi cười khổ: “Còn trẻ không biết rằng đi làm rồi sẽ thế nào, sau này là do cuộc sống bắt buộc, muốn quay đầu lại thật không dễ dàng.”

Nana lập tức tán thành: “Chị nói ra tiếng lòng của hai trăm vạn phụ nữ.” Nana nói như vậy có vẻ như cảm tình với tôi đã thay đổi khá nhiều, không phải là giọng điệu bắt đắc dĩ nữa mà là một giọng ầm áp như nói chuyện cũ.

“Tôi tận mắt thấy Tường Vi ủ rũ điều đứng, ấn tượng đối với Ôn Tân tốt. Anh ta kỳ thực cũng không phải là người đơn giản như vậy. Đường niên Ôn Tân cà tưng mạo và học tập đều xuất chúng, tiếng nói ở hội sinh viên rất có ảnh hưởng, chỉ cho là vì sao tại thời khắc mấu chốt A Hàn bị phái ra đi thực tập một năm?”

Lòng tôi rối rắm, mọi chuyện hình như càng thêm khó bề phân biệt: “Ý của chị là?”

“Chị đã từng xem “Lưu Tinh hồ điệp kiếm” chưa? Ôn Tân tuyệt đối là một người sẵn sàng tâm cơ để đạt được mục đích, sự phản bội của bạn bè mới khiến anh ta thêm phòng ngự. Chủ nhiệm lớp của Ôn Tân và A Hàn chính là bác họ của tôi, cho nên nội tình bên trong tôi hiểu nhiều hơn người khác.”

Tôi có cảm giác như vừa rớt xuống hang đá sâu hoắm, một bí mật kinh thiên như vậy! Thật thương cảm cho A Hàn bị bạn tốt của mình lừa dối tính toán, trong khi anh ta rất tin tưởng bạn mình. Không thể như vậy, tất cả mọi người ai cũng nói Ôn Tân tốt đẹp như vậy, sao có thể làm việc đoạt nhân sở yếu như Đại Vệ Vương vậy chứ? Tôi khiếp sợ. Cho dù anh ta có yêu Tường Vi cũng nên quang minh chính đại mà theo đuổi chứ.

“Không có chuyện gì là tuyệt đối cả. Tôi cũng là phụ nữ, chỉ cần là phụ nữ thì ai cũng sẽ bị Ôn Tân mê hoặc, giống như chỉ cần là đàn ông thì cũng sẽ bị Tường Vi mê hoặc. Hai người bọn họ chính là độc dược đối với người khác giới. Nhưng thấy Tường Vi đau khổ thất bại như vậy, tôi cả đời này đều đã miễn dịch với kiểu đàn ông như Ôn Tân.”

“Cho nên chị không muốn tiết lộ nơi ở của Tường Vi?”

“Tôi thực sự không biết cô ấy ở đâu. Tường Vi đã đến Thụy Sĩ kết hôn từ hai năm trước. Không còn liên lạc với tôi nữa. Tôi nghĩ, những chuyện đã xảy ra, cô ấy chắc chắn không muốn quay về nhìn thấy anh ta nữa.”

[alobooks.vn]

Ồ, Tường Vi đã lập gia đình rồi ư! Một Tường Vi mị hoặc chúng sinh đã bị người trích nhốt trong bình. A Hàn nói Tường Vi là người một khi yêu sẽ rất cố chấp, thế nhưng cô đã kết hôn từ hai năm trước!

“Sau khi mọi chuyện xảy ra, Tường Vi chưa hề rơi một giọt nước mắt nào trước mặt tôi. Cô ấy chỉ nói, thành phố này chính là nơi Ôn Tân phụ cô ấy, khiến cô ấy tổn thương, cô ấy không có cách nào chịu được nơi này, hít thở một bầu không khí chung với anh ta. Cho nên cô ấy phải đi, vĩnh viễn sẽ không trở về. Lúc tôi đưa Tường Vi lên máy bay, cô ấy gầy đi rất nhiều, chỉ còn ba mươi lăm cân.”

Trước mắt tôi hiện ra một thân ảnh mỏng manh cô đơn, tay kéo hành lý bước đi không quay đầu lại.

“Chồng của Tường Vi là người như thế nào? Người ngoại quốc sao?”

“Có người nói là người gốc Hoa, còn chuyện khác tôi cũng không rõ. Tường Vi sau khi kết hôn cũng trở về một lần, chỉ gọi điện nói chuyện với tôi chứ không gặp nhau. Lần đó, Tường Vi nhất quyết đưa cha mẹ đi, không để lại bất kì phương thức liên lạc nào. Cô ấy ra đi được như vậy, phỏng chừng cũng đã suy nghĩ thấu đáo. Ôn Tân năm đó nếu đã lựa chọn buông tay, thì bây giờ đâu còn quyền gì mà muốn biết tình hình của Tường Vi? Chuyện sống chết của anh ta đâu có liên quan gì tới Tường Vi?”

Tôi trầm tư một hồi: “Nana, chị có biết nguyên nhân bọn họ thực sự chia tay là gì không?”

Nana nửa cười nửa không nhìn tôi: “Cuối cùng chị cũng nói ra một câu thông minh. Vấn đề then chốt nằm ở hai chữ “Chân chính”. Người ta nói Tường Vi đứng núi này trông núi nọ, nhưng sợ rằng nội tình thế nào thì chỉ có hai người bọn họ là rõ nhất.. Tường Vi không phải Tường Lâm, sẽ không nói ra nỗi thống khổ của bản thân mình. Bọn họ rốt cuộc là ai phản bội ai, cũng chỉ có đương sự mới nói được rõ ràng.”

Tôi biết hỏi nữa cũng không được gì. Toàn bộ những gì có thể nói Nana cũng đã nói ra với tôi hết rồi, những điều không thể nói, có ép buộc thế nào cũng vô dụng. Đường nhiên Nana khẳng định cũng có bí mật, nếu như tôi không đoán sai, năm xưa cô ấy cũng thích Ôn Tân. Nhưng cô ấy là phụ nữ, không thể như A Hàn thẳng thắn nói ra được. Nếu như thực sự cô ấy thừa nhận có lẽ tôi sẽ hoài nghi cô ấy bị đồng tính luyến ái.

Rời khỏi quán bar, tôi mờ mịt nhìn Nana lái xe rời đi, cảm thấy mọi chuyện thật khó phán đoán. Người nhà Ôn Tân và bạn bè Tường Vi mỗi người phát biểu ý kiến của mình, chỉ vì mỗi người có lập trường riêng, cho nên phiên bản họ kể ra đều khác nhau. Rốt cuộc người nào nói mới đáng tin? Tôi cũng không có ý định

tìm Sơ Tình chất vấn lại. Trong mắt cô ấy, Ôn Tân hoàn mỹ như vậy, tôi hà tất phải làm kẻ phá đám. Cho dù tôi có nói, cô ấy cũng sẽ không tin.

Buổi tối trước khi đi ngủ, tôi còn không ngừng suy nghĩ nguyên nhân Ôn Tân và Tường Vi chia tay. Bọn họ gặp nhau khi còn ở thời thanh xuân, nhiệt tình dào dạt, tùy hứng kiêu ngạo, là đôi Kim Đồng Ngọc Nữ trong mắt mọi người, rốt cuộc số phận trên đầu ác ý với bọn họ thế nào mà thay đổi tất cả? Cái bí ẩn có thể chính là chân tướng trong lời nói của Nana, mà nó chỉ có người đang nằm ở trên giường bệnh là Ôn Tân kia và người ở xa cuối chân trời là Tường Vi mới có thể giải đáp.

[alobooks.vn]

Dần dần đi vào giấc ngủ, tôi mơ một giấc mơ rất kỳ. Tôi thống khổ tìm kiếm, nơi nào tôi đi qua cũng có rất nhiều hoa, tôi biết rằng toàn bộ các loài hoa đều sẽ nở rộ ở đây, nhưng duy nhất có hoa tường vi thì dù một đóa cũng không thấy. Ngay lúc tôi gần như muốn đào tung mặt đất lên thì đột nhiên một âm thanh truyền đến: “Cô tìm tôi sao?”

Tôi bỗng nhiên quay đầu lại, một thân ảnh sáng sủa chợt lóe đã không thấy tăm hơi. Nháy mắt, tôi giật mình tỉnh giấc, phát hiện ra mình quên không tắt đèn, không khỏi cười giễu. Tường Vi không hổ là một nhân tài, có thể báo mộng cho một người chưa từng gặp mặt đang muốn tìm cô.

4. Chương 04

CHƯƠNG 4

Mấy hôm sau tôi tìm được đồn công an chỗ ở cũ của gia đình Tường Vi. Trong số các vị cảnh sát hộ tịch kia có một phụ nữ đứng tuổi thường xuyên nghe tên chương trình của tôi, cho nên vừa nhìn thấy giấy chứng minh phóng viên của tôi liền lập tức tạo điều kiện cho tôi.

Qua thẩm tra, tôi biết được hai năm trước Tường Vi đã chuyển hộ tịch, chồng của cô ấy tên là Chris, người Thụy Sĩ gốc Hoa, ba mươi lăm tuổi. Cha mẹ Tường Vi vẫn còn ở lại trong nước nhưng hai năm trước cũng đã chuyển đi nơi khác từ hai năm trước. Tất cả đều trùng khớp với những điều Nana nói. Tường Vi cứ như vậy bỏ đi không một chút lưu luyến nơi này.

Cuộc tìm kiếm của tôi lâm vào tình cảnh khốn đốn.

Hai ngày sau, chẳng biết xuất phát từ lý do gì, sau khi tan ca tôi đến khu vực nhà ở cũ của Tường Vi. Tôi vẫn cho rằng bản thân mình là một người thực tế, làm việc gì cũng chú ý tới kết quả, nhưng lần này tôi phải thừa nhận rằng, chuyện giữa Tường Vi và Ôn Tân quả thực khiến tôi cảm thấy vô cùng hiếu kỳ. Chuyện này dường như đã vượt quá cả các hy vọng giản đơn ban đầu của Sơ Tình. Giống như một người còn đang trầm mê một cuốn tiểu thuyết trinh thám đang viết dở, không đọc đến cuối thực cảm thấy khó chịu.

Ngôi nhà của Tường Vi đã khá cũ, trước hiên liễu xanh rủ xuống. Tôi bỗng nhìn thấy bên kia đường có một thân ảnh đang ngẩng đầu nhìn quanh.

“A Hàn?”

“Này, Diệp Hiểu.” Anh ta nhìn về phía tôi chào hỏi.

“Tôi đã hai năm không đến nơi đây.” Anh ta chỉ lên cửa sổ lầu hai: “Tường Vi ở gian phòng đó, trước đây tôi và Ôn Tân thường đứng dưới này lưu luyến mà nhìn lên.”

Tôi yên lặng liếc nhìn anh ta. Trên khuôn mặt tuấn lãng tràn ngập sự hồi tưởng, nhưng không có chút gì tỏ ra không cam lòng. Tôi đồng cảm với anh ta, nếu như anh ta biết chính Ôn Tân đã phản bội mình, anh ta liệu còn có thể bình thản như vậy được không?

“Đang suy nghĩ cái gì?” Anh ta nghiêng đầu hỏi tôi, dáng tươi cười ảm áp.

“Tôi tìm được Nana, cô ấy nói cho tôi biết Tường Vi đã kết hôn hai năm trước, nhưng không rõ hiện giờ ở đâu.”

Vẻ mặt tươi cười của A Hàn cứng lại, thế nhưng lập tức biến đổi: “Thật không? Không biết người đàn ông nào có phúc lấy được cô ấy.”

Tôi nhin không được hỏi: “Trừ vẻ ngoài xinh đẹp, cô ấy rốt cuộc còn có điểm gì đáng để nhiều người nhớ mãi không quên như vậy?”

“Rất nhiều... Cô ấy trong nhận thức của tôi là một người không có tâm địa, tôi làm việc gì cũng luôn suy nghĩ tới hậu quả sẽ như thế nào, còn cô ấy, dám yêu dám hận, luôn luôn đặt chữ “Làm” trước chữ “Muốn”. Ở bên cạnh cô ấy, tựa như cả thế giới đều trở nên đơn thuần.”

“Nghe vậy có cảm giác là một cô gái thô lỗ.” Tôi nhin không được cười.

“Có đôi khi đúng là như vậy.” Anh ta có vẻ bất đắc dĩ: “Có một lần cô ấy trên đường thấy một người đàn ông đánh vợ mình, không chút do dự mà chạy ra cãi nhau với tên kia. Có lẽ nói nhiều lời quá kích cho nên cũng bị đánh, sau đó mới gọi điện thoại báo cảnh sát. Người chồng bị bắt đi rồi, Tường Vi lại bị cô vợ kia mắng một trận. Đêm đó cô chỉ vào vết thương trên người, ám ức kể lể với Ôn Tân, chửi mắng một hồi rồi thì không xen vào việc của người khác nữa, kết quả lần sau đúng là không ngừng cố gắng.”

[alobooks.vn]

Tôi trong đầu hiện cảnh tượng kia, không khỏi bật cười, thực sự là một cô gái đáng yêu.

A Hàn nhặt một hòn đá nhỏ từ mặt đất lên, diễn cho tôi xem: “Khi ấy tôi ném đá lên cửa sổ phòng cô ấy thế này.”

Một tiếng thủy tinh vỡ vang lên, tôi thất kinh, kéo tay A Hàn chuẩn bị chạy.

Anh ta quay đầu trấn an tôi: “Không sợ, tôi đã hỏi qua từ lâu, căn nhà này hiện không có người ở.”

Đúng lúc này rèm cửa tầng hai bị kéo ra, một người phụ nữ thò đầu ra nhìn ngó chung quanh. A Hàn thấy tôi kinh ngạc thì nhìn theo, sau đó giật mình trụ: “Là mẹ của Tường Vi.”

Tôi không ngờ lại thấy được một tư liệu trực tiếp liên quan đến Tường Vi như vậy, cho nên vô cùng hưng phấn. Cha mẹ của Tường Vi lần này quay về đây là để bán căn nhà này đi Thượng Hải định cư.

“Vợ chồng Tường Vi đã mua một căn hộ ở Thượng Hải, hai đứa chúng nó ít khi về nước, mà chúng tôi cũng không có người thân nào ở đây, cho nên lần này sẽ lên đó định cư, không về lại đây nữa.” Mẹ của Tường Vi nói với chúng tôi. Thật mạo hiểm, thiếu chút nữa đã bỏ lỡ tin tức trọng yếu, ít nhiều cũng nhờ có viên đá kia!

Mẹ của Tường Vi chỉ là một người phụ nữ bình thường, bà mặc một bộ sườn xám, ngoại trừ cử chỉ vô cùng nhã nhặn ra, thì dung mạo cũng không quá xuất chúng. Điều này khiến tôi cảm thấy rất nghi hoặc, bà sao có thể sinh hạ một Tường Vi khuynh quốc khuynh thành?

Tôi hỏi thăm bà về nơi ở của Tường Vi, bà không chút do dự nói cho tôi biết: “Nó hiện tại ở Thượng Hải.” Tôi nhất thời nín thở, trải qua bao nhiêu mật mờ, giờ mới bắt đầu cảm thấy trong lòng đang xướng ca.

Bà đương nhiên có ấn tượng với người đã từng theo đuổi Tường Vi, nói chuyện huyền thuyên rất nhiều với A Hàn. Nhắc đến Tường Vi thì nhin không được mà thở dài: “Trong nhà chỉ có một đứa con gái Tường Vi này, khó tránh khỏi nuông chiều, nhưng nó thực ra là một đứa trẻ tốt. Năm ấy sinh nó, gần như tưởng sắp có bão to rồi. Lúc còn bé, nếu nó không khóc không cười thì rất giống một con búp bê. Vợ chồng chúng ta diện mạo đều rất bình thường, con gái sinh ra sao lại ưa nhìn đến thế? Sau đó ông của Tường Vi nói đó gọi là di truyền cách thế hệ, có người nói Tường Vi rất giống với bà nội đã qua đời của nó. Thật đúng là kỳ diệu!”

Nói một hồi dường như bà có chút thẹn thùng: “Cô Diệp có phải đang nghĩ tôi khoe mẽ không?”

Tôi thẳng thắn nói: “Từ lâu cháu đã nghe nhiều lời khen về đẹp của Tường Vi như sấm bên tai.”

Bà cười lắc đầu, giọng nói tràn ngập trĩu mền: “Điều này khiến chúng tôi lo lắng không ít. Từ nhỏ nó đã có bạn trai theo đuổi, nhưng thật ra lớn lên nó cũng trở nên thận trọng hơn.”

Tôi nhin không được nhìn A Hàn, anh ta có chút đỏ mặt mà quay đầu sang chỗ khác.

“Chuyện mà cháu đề cập, nói thật ra bác cảm thấy có chút hoang đường, nhưng nếu như thật có thể cứu người...” Mẹ Tường Vi suy nghĩ một chút rồi nói: “Có điều, bác còn nhớ rõ thời gian đó Tường Vi rất đau lòng, giống như một cái xác không hồn vậy. Từ nhỏ tới lớn bác chưa thấy nó suy sụp như vậy bao giờ. Hai bác thấy nó thế mà đau lòng theo, bảo nó ra ngoài chơi cho khuây khỏa, không ngờ trong lúc đó nó quen được chồng nó hiện tại. Cũng coi như duyên phận.”

“Tường Vi hiện tại vẫn ổn chứ ạ? Có hạnh phúc không?” A Hàn đấu tranh tư tưởng một hồi rồi cục hỏ ra chuyện muốn hỏi nhất.

“Chồng Tường Vi là một người chín chắn, đối xử với nó vô cùng tốt. Nếu nói về tướng mạo, đương nhiên kém Ôn Tân. Ôn Tân thực ra đúng là một thanh niên tuấn tú hiếm có, năm đó nếu như chúng nó thành đôi, cũng không phải chuyện không tốt. Nhưng hiện giờ xem ra đều là nhân duyên của mọi người, miễn cưỡng cũng không được. Ông nhà tôi và con rể rất hợp nhau, nhưng trước đây lại không có nhiều cảm tình với Ôn Tân cho lắm, ông ấy vẫn luôn nghĩ rằng Ôn Tân coi trọng quá nhiều lợi ích bản thân. Đàn ông với nhau, nhìn nhau có lẽ cũng rõ rệt hơn.”

[alobooks.vn]

Vì sao trong mắt bố của Tường Vi, Ôn Tân lại là một người coi trọng lợi ích? Từ khi tôi bắt đầu tham gia vào câu chuyện này, đây là lần đầu tiên nghe được như vậy.

Mẹ của Tường Vi tiễn chúng tôi xuống dưới lầu, đợi chúng tôi đi rồi mới lên lầu.

Tôi nói với A Hàn: “Bác ấy đúng là một người tử tế.”

A Hàn im lặng không nói, rõ ràng vẫn còn đang chìm đắm trong tin tức về Tường Vi.

Tôi tiếc nuối: “Đáng tiếc Tường Vi có nơi có chốn, không còn hy vọng cho anh nữa rồi.”

A Hàn lắc đầu, nói rất chân thành: “Cô không hiểu cô ấy, nếu năm xưa cô ấy không chọn tôi thì sau này cũng sẽ không chọn. Hơn nữa với tôi, cô ấy giống như giấc mơ hơn. Bản thân có được thì tốt, nếu không thể, chỉ cần cô ấy hạnh phúc, tôi cũng sẽ hài lòng.”

Lòng tôi đột nhiên cảm thấy ảm áp, đàn ông như vậy bây giờ thực rất hiếm.

Chúng tôi yên lặng đi bộ trên con đường mòn, qua một lúc, tôi lại hỏi A Hàn: “Bố của Tường Vi nghĩ Ôn Tân là người có dã tâm, anh thấy thế nào?”

Anh ta suy nghĩ một chút trả lời: “Người nghèo và người giàu có sự khác biệt hay không cũng chỉ nằm ở hai chữ “dã tâm”, nếu muốn trở nên nổi bật nhất định phải có dã tâm, không có gì đáng trách.”

Con người này vẫn đang nói những lời tốt đẹp về Ôn Tân. Không biết vì sao tôi đột nhiên không thể không chế được miệng mình: “Anh có biết vì sao mà năm xưa đột nhiên bị phái đi nơi khác thực tập hay không?”

Anh ta dừng chân, nhìn tôi nói: “Tôi biết.”

Giọng tôi nhất thời cao lên: “Anh biết? Anh biết là do Ôn Tân động tay động chân?”

A Hàn nhẹ nhàng gạt đầu: “Lúc đó tôi còn không hiểu, nhưng sau khi nghe tin bọn họ hẹn hò thì đã hiểu ra.”

“Vậy mà anh còn bao che anh ra?”

“Không phải bao che, chỉ là cô hỏi gì thì tôi trả lời thế mà thôi.” Anh ta tiếp tục bước đi, “Nếu như lúc đó tôi có năng lực thì cũng sẽ đẩy Ôn Tân lưu vong tới tận Siberia ấy chứ!”

Thật đúng là người tốt! Tôi đuổi theo anh ta: “Tường Vi năm đó không chọn anh, thật sự là mười phần sai.”

Anh ta nhìn tôi thờ ơ nói: “Mẹ Tường Vi không phải đã nói rồi sao, mọi người đều có mối nhân duyên cả, miễn cưỡng một chút cũng không được.” Thấy tôi thất thần, anh ta nói đùa: “Chuyện như thế tức giận làm gì, vì thấy tôi chịu bất công? Thay vì vậy thì lấy thân báo đáp a!”

[alobooks.vn]

Biết rõ chỉ là một lời nói đùa, tôi cũng rất muốn trả lời: “Được!” Tôi biết rất nhiều người đàn ông ưu tú, nhưng phải thừa nhận, người như A Hàn là kiểu người tôi thích nhất. Tôi lúc đó sắc mặt nhất định có chút đỏ lên, A Hàn chắc cảm thấy đùa vậy có chút đường đột, cho nên có chút xấu hổ.

“Diệp Hiểu, tôi không có ý gì, tôi thích nói đùa. Hơn nữa chẳng hiểu vì sao, tuy rằng quen cô không lâu, nhưng lại thấy nói chuyện rất hợp.”

“Không sao, tôi không phải người dễ tức giận vì vài chuyện nhỏ nhặt.” Tôi lập tức trả lời.

Anh ta cười rộ lên: “Tôi nhìn ra được, cô đúng là rất thông minh xinh đẹp.”

“Là khen tặng hay châm chọc? Anh là người đầu tiên nói tôi xinh đẹp.”

“Tôi vẫn tin tưởng, tướng biến từ tâm.”

Chúng tôi trò chuyện rất vui vẻ, anh ta đưa tôi về tới dưới lầu, lúc tôi nói tạm biệt chuẩn bị lên lầu thì anh ta kéo tay tôi: “Diệp Hiểu, trong lòng cô dường như có chút bất định. Cho dù chân tướng thế nào cũng không nên quá đặt nặng vấn đề cho một phía. Ai làm gì cũng có lý do của mình, đau khổ trong lòng cậu ta chúng ta không thể hiểu được.”

Tôi nói: “Kỳ thực tôi chỉ là người ngoài, mục đích cuối cùng là giúp Sơ Tình tìm lại mối tình đầu của chồng cô ấy.” Tôi hẳn nên cảm thấy xấu hổ vì lời nói dối này của bản thân, vì sự thật không phải thế. Tuy rằng Tường Vi và tôi đều là những người phụ nữ bình thường, nhưng đối với cuộc tìm kiếm lần này, tôi vô cùng nhập tâm hơn tất cả những lần trước đây.

A Hàn gật đầu, vỗ vỗ vai tôi một chút rồi xoay người rời đi. Tôi trốn ở chân cầu thang nhìn theo anh ta. Kỳ thực khi còn đi học, tôi cũng đã từng mơ hồ thích một người, thế nhưng tôi cảm thấy mình vận may không tốt, mãi đến khi 27 tuổi gặp được một người đàn ông khiến tôi có cảm tình tốt, hơn nữa lại là một người mà trong tim đã có người con gái khác.

Tôi còn chưa kịp gọi điện thoại cho Sơ Tình, thì đã nhận được điện thoại của cô ấy: “Diệp Hiểu, không ổn rồi, Ôn Tân ngày hôm nay đã chuyển sang giai đoạn trầm trọng nhất.” Nghẹn ngào một chút, rất cực gào khóc: “Cô nhi quả phụ, mình ngay cả một người để thương lượng cũng không có.”

Tôi chạy đến bệnh viện gặp cô ấy, cô ấy ôm tôi mà khóc: “Mình rất sợ, không biết nên làm gì bây giờ.”

Tôi vỗ vai cô ấy, quan hệ giữa người với người thật là kỳ lạ. Tôi và Sơ Tình lúc còn học đại học cũng không phải thân thiết gì, nhưng lúc này tôi nghiêm nhiên trở thành người cứu cánh của cô ấy, có thể nghe cô ấy tâm sự.

“Tường Vi hiện tại ở Thượng Hải.” Tôi nói cho cô ấy.

Cô ấy hoảng loạn tóm lấy tôi: “Mình xin cậu mau đi Thượng Hải kéo cô ta về đây, tất cả phí tổn mình chịu.”

Tôi vừa đồng ý, vừa đưa cô ấy lại phòng nghỉ. Tinh thần và thể chất của cô ấy đều mệt tới cực hạn rồi, tôi sợ cô ấy sẽ suy sụp mất.

Sơ Tình gật đầu: “Phiền cậu giúp mình đến xem Ôn Tân một chút, Ôn Uyển và mẹ mình đều đã mệt rồi, mình bảo bọn họ về nhà rồi.”

Tôi ngồi trông Ôn Tân không dám bỏ đi. Người đàn ông lúc nào cũng có thể qua đời này tuy rằng một chút cũng không tức giận, nhưng vẫn anh tuấn đến mức làm cho người ta tan nát cõi lòng. Nhìn vẻ mặt trầm tĩnh nhợt nhạt của anh ta, tôi lại càng muốn tìm Tường Vi. Một Ôn Tân trầm tĩnh tao nhã thực sự đã có một đoạn tình yêu điên cuồng với Tường Vi sao? Sơ Tình có phải đã đặt quá nhiều hy vọng vào Tường Vi? Tình yêu thực sự có thể chiến thắng bệnh tật sao? Ông hô hấp chẳng chịt trên người anh ta khiến tôi hoài nghi.

Nửa tiếng đồng hồ, Ôn Tân bỗng nhiên giật mình, tôi lập tức chạy tới. Mí mắt anh ta hơi rung động, rồi cục cật lực mở ra, tôi khấn trương nhìn anh ta: “Ôn Tân, anh đã tỉnh chưa?”

Ánh mắt chậm chạp nhìn tôi, nhãn thần tán loạn, môi nhẹ giật. Tôi lập tức rung chuông, rồi cúi sát tai gần kề: “Ôn Tân, anh muốn nói cái gì?”

Anh ta thở phò phò hỏi: “Trường Vi. . . Ở đâu?”

Tôi cả gan nói: “Cô ấy sẽ lập tức tới, anh nhất định phải đợi.”

Thần trí anh ta hiển nhiên không tỉnh, câu nói gián đoạn mơ hồ không rõ, tôi chỉ có thể ghé sát tai vào, rồi cục nghe được anh ta nói: “Anh không biết. . . Hoá ra mất em rồi. . . toàn bộ thế giới cũng không còn ý nghĩa nữa.”

Y tá và Sơ Tình cùng nhau chạy vào. Tôi buồn bã không nói, ngay cả người vợ nâng khăn sửa túi, cuối cùng cũng không nhớ đến. Ôn Tân, Trường Vi, Sơ Tình đều là người si tình, nhưng cũng đều là người đáng thương.

Ôn Tân ổn định rồi, Sơ Tình vẫn còn chưa hết sợ hãi, toàn thân còn run lên.

Tôi bảo cô ấy hít sâu bình tĩnh lại. Một lúc sau cô ấy cười rộ lên: “Mình vẫn biết Ôn Tân rất yêu bạn gái cũ, cũng biết anh ấy có một tổn thương khắc cốt ghi tâm. Mình chưa bao giờ hỏi người anh ấy yêu nhất là ai, bởi vì rất sợ biết người kia không phải mình, chỉ cần anh không nói cho mình biết, mình còn có thể coi như không biết cái gì, thế nhưng anh ấy lại dùng phương pháp tàn nhẫn này nói cho mình hiểu. Diệp Hiểu, thế giới này rất cuộc còn có thiên lý nữa hay không? Người vợ một lòng yêu anh ấy còn không bằng người bạn gái đã phản bội anh ấy. Cậu có biết anh ấy gọi tên cô ta bao nhiêu lần không? Mỗi một lần đều như có một cây đao đâm vào lòng mình.” Sơ Tình vừa cười vừa khóc, tôi không biết phải an ủi thế nào.

[alobooks.vn]

Cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt giọt nước rơi xuống, khóe miệng vẫn mỉm cười: “Diệp Hiểu, mình đã có quyết định. Nếu như Ôn Tân không khỏi, tôi sẽ sống với con, cả đời này không lấy chồng; nếu anh ấy chuyển biến tốt đẹp, tôi sẽ rời xa anh ấy.” Phụ nữ, lúc đối mặt mới khó khăn luôn trở nên dũng cảm.

“Sự tình không đến mức như thế.” Tôi lo lắng nói.

“Xin cậu mau chóng đi Thượng Hải.” Cô mệt mỏi nhắm mắt lại: “Mình có dự cảm, nếu trên đời này còn có thể có nguyên nhân khiến Ôn Tân, không phải cô ta thì không có ai khác.”

Tôi gọi điện thoại cho A Hàn: “Ngày mai tôi có thể sẽ đi Thượng Hải, nếu có tin tức lập tức nói cho anh biết.”

“Vất vả cho cô rồi.”

“Việc nên làm.” Hai chúng tôi cách điện thoại, nhưng tôi rõ ràng cảm nhận được hô hấp của anh ta, ấm áp, có chút ám muội.

“Nghỉ ngơi sớm một chút, dọc đường đi phải cẩn thận.” Anh ta nói.

Ngày hôm sau tôi nói tình hình cho giám đốc, cùng với hai trợ lý nhanh chóng đi Thượng Hải. Ngồi trên máy bay, tôi nghĩ rằng có thể gặp được Trường Vi cho nên vô cùng hy vọng. Thật không biết vì sao lại cảm thấy hưng phát như thế, Trường Vi dù có quỷ bí thế nào cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường như tôi.

5. Chương 05

CHƯƠNG 5

Tôi vừa xuống máy bay đã thấy đồng nghiệp ở Thường Hải đang đợi. Không muốn làm lỡ thời gian cho nên tôi nhờ họ đưa tôi đến nơi ở của Tường Vi luôn. Khi mấy người đồng nghiệp nghe được địa chỉ của Tường Vi thì không khỏi sợ hãi mà cười: “Diệp Hiểu, lần này cô tìm vị hoàng thân quốc thích nào thế?”

Tôi nói: “Nơi này không phải là hoàng cung đấy chứ?”

Đồng nghiệp trả lời: “Mặc dù không đúng nhưng cũng không sai, khu biệt thự này toàn gia đình quyền quý, người bình thường chỉ sợ vào không được.”

Tôi lập tức cảm thấy mình chuẩn bị chưa đủ chu đáo, Tường Vi rốt cuộc là có một người chồng như thế nào? Cô cái thần bí này còn có bao nhiêu chuyện mà người khác không ngờ tới?

Đúng như dự liệu, chúng tôi bị chặn ở cửa khu biệt thự, không được vào. Bảo vệ không hề ngang ngược nhưng rất kiên nhẫn, sau khi biết chúng tôi là người của đài truyền hình thì lại càng thêm phòng bị, không chịu thỏa hiệp. Thật đúng là tiểu quỷ khó chơi.

Cuối cùng tôi nói: “Tôi là bạn của tiểu thư Tường Vi.”

Hắn lễ phép hỏi lại: “Ai là Tường Vi? Tất cả mọi gia đình ở đây không có ai tên Tường Vi hết.”

Tôi suy nghĩ một chút: “Vậy có Đường phu nhân hay không? Chồng của cô ấy là người Thụy Điển, Chris Đường.”

Người bảo vệ trẻ tuổi lập tức sáng mắt: “Chị quen Đường phu nhân?” Mặt anh ta bỗng ửng đỏ.

Tôi nói: “Đúng, tôi là bạn cô ấy.” Nói những lời này, mặt tôi cũng đỏ lên, tự tiện coi mình và Tường Vi thực sự là bạn!

[alobooks.vn]

Bảo vệ do dự một chút, ma xui quỷ khiến thế nào lại thỏa hiệp: “Hay là... để tôi gọi điện thoại tới nhà cô ấy.”

Một lúc sau anh ta đi ra, giọng nói trở nên cung kính hơn: “Diệp tiểu thư, Đường phu nhân không có nhà, mấy ngày tới cũng không về. Có điều Đường tiên sinh nói nếu như chị đồng ý có thể vào ngồi chơi, hiện tại anh ấy cũng vắng rồi.”

Tôi nhất thời cảm thấy thất vọng, vượt vạn dặm xa xôi tới đây, vậy mà cũng không thấy được người phụ nữ trong truyền thuyết. Mấy người đồng nghiệp bên cạnh thay tôi đáp: “Vậy cũng được.” Được cái gì mà được? Trong lòng tôi không tình nguyện mà lên tiếng.

Bảo vệ lớn tiếng nói chuyện cùng tôi: “Đường tiên sinh rất ít khi về nước, tung tích như rồng thần thấy đầu mà chẳng thấy đuôi. Không biết có bao nhiêu người muốn gặp mặt anh ta, các anh chị thật may.”

Tôi không quá cảm thấy hứng thú hỏi: “Đường tiên sinh là thân phận gì?” Chắc không đến nỗi là thái tử Ả Rập hay một quý tộc hết thời nào chứ?

Bảo vệ suy nghĩ một chút: “Cụ thể tôi cũng không rõ lắm, có điều anh ta rất có địa vị”.

Đi bộ chừng mười phút chúng tôi mới đến nơi. Tôi tỉ mỉ quan sát. Khu vực này mặc dù rất rộng nhưng lại không có nhiều hộ gia đình., trong khuôn viên rộng rãi có thể nhìn thấy thưa thớt vài ngôi biệt thự. Giữa Thường Hải tắc tắc vàng này sao lại có một nơi phô trương như thế chứ? Tôi có thể hiểu được sự kinh ngạc trong mắt mấy người đồng nghiệp bọn họ có lẽ cũng rất hứng thú với chồng của cô gái Tường Vi kia.

Cuối cùng cũng đến nhà của Tường Vi. Đó là một biệt thự nhỏ ba tầng màu trắng kiến trúc kiểu streamline mà rất nhiều phụ nữ ước ao được ở đây. Người mở cổng là một người đàn ông cao lớn mặc âu phục. Anh ta đưa chúng tôi vào phòng khách. Tôi ngồi xuống sofa sau đó nhìn thấy một ô cửa sổ sát đất được lắp kính trong suốt, nhìn ra bên ngoài có thể thấy có một bể bơi hình chữ nhật. Có điều hình như chủ nhà không có ở trong phòng khách.

Một cô gái đi đến mời chúng tôi uống trà, cô ta nói: “Tiên sinh chúng tôi mời Diệp tiểu thư vào trong thư phòng.”

Tôi nhìn cô ta cảm ơn, sau đó cùng đồng nghiệp đứng dậy định vào trong, nhưng người đàn ông vừa rồi lập tức ngăn cản: “Tiên sinh chỉ mời một mình Diệp tiểu thư.”

Phô trương đến mức thú vị... Thế nhưng vì đang ở trong nhà người ta cho nên chúng tôi chỉ có thể bị ép phải tuân thủ.

Một người đàn ông khác cũng mặc âu phục chẳng biết từ đâu đi ra, vẻ mặt nghiêm nghị, mời tôi lên lầu hai. Tôi bắt đầu cảm thấy nghi hoặc, bọn họ đều có bộ dạng cường tráng mà trầm tĩnh, thần thần bí bí khiến tôi đoán không ra thân phận gì. Dừng lại trước một căn phòng, anh ta nhẹ nhàng gõ cửa. Từ bên trong truyền ra một giọng nói nam tính: “Mời vào.” Chân tướng khiến cho tôi thất vọng, giọng nói bình thường, không trầm cũng không êm, chẳng có gì đặc sắc, mười người đàn ông thì có tới chín người có giọng nói như vậy.

[alobooks.vn]

Tôi nản lòng đẩy cửa đi vào, cảm giác đầu tiên là: một căn phòng tràn ngập ánh mặt trời. Thư phòng này vẫn dùng kiểu cửa kính từ trần nhà xuống tận sàn, rèm cửa không buông, ánh mặt trời xuyên thấu qua lớp thủy tinh tràn vào trong phòng. Vậy mà không biết dùng biện pháp gì mà đứng trong này cũng không hề cảm thấy chói mắt. Thư phòng cũng không tráng lệ như tôi tưởng tượng, càng không có những chùm đèn pha lê khoa trương, hoàn toàn một màu trắng theo phong cách cổ xưa, có cây cảnh và giá sách bày một ít sách cũ, ghế sofa là cái loại mà khiến cho người ta vừa nhìn đã hận không thể ngồi mãi không cần đứng dậy. Chris Đường ngồi bên bàn đọc sách, thấy tôi đến cũng không đứng dậy, chỉ mỉm cười: “Diệp tiểu thư?”

Tôi nói: “Đúng.”

Tôi lập tức hiểu được người đàn ông trước mắt không hề đơn giản. Chỉ có những kẻ mới phát tài mới có thể làm mới toàn bộ những thứ xung quanh mình. Còn người đàn ông này, từ nụ cười, cách ăn mặc, đến căn phòng đều được bố trí sắp xếp khiến cho người ta có cảm giác rất thoải mái.

Theo thói quen nghề nghiệp, tôi nhìn không được muốn quan sát anh ta. Giống như lời mẹ của Tường Vi nói, anh ta dung mạo bình thường, so với Ôn Tân thực sự là không bằng, nhưng bà đã quên không nói tới khí chất của anh ta. Tôi chưa bao giờ thấy một người khí chất xuất chúng như thế, một người đàn ông vừa ung dung, vừa cao quý. Ôn Tân, A Hàn tuy rằng đều rất đẹp trai nhưng nếu so sánh thì hình như có vẻ ngây ngô hơn người đàn ông này. Có một vị khách nữ vào cửa, anh ta không đứng dậy chào nhưng cũng không khiến tôi cảm thấy như vậy có gì thất lễ. Không khách sáo một cách đúng mực, kiểu khí chất này có lẽ trời sinh đã có trên người anh ta.

Anh ta mời tôi ngồi xuống, tôi nhìn anh ta một lát, cảm thấy khuôn mặt này có chút gì đó quen thuộc, suy nghĩ nửa ngày, rốt cục do dự mà hỏi: “Đường tiên sinh, anh có phải là Chris Đường?”

Anh ta không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ bình tĩnh trả lời: “Nếu như Diệp tiểu thư đến tìm Tường Vi, vậy thì không cần quan tâm tôi có phải Chris. Đường hay không, đối với cô mà nói, tôi cũng chỉ là chồng của Tường Vi mà thôi.”

Thực sự là một câu trả lời thông minh.

Tôi lập tức nhận ra mình đã sai rồi. Vì khiếp sợ mà đã dùng sai từ ngữ biểu đạt, cho dù lúc này trước mặt là một tội phạm giết người cũng không khiến tôi sợ hãi đến thế. Tường Vi hóa ra đã kết hôn với một nhân vật như thế này, cho dù có chút phô trương cũng chẳng có gì lạ. Số người trên thế giới này có tên Chris Đường có thể tính được hơn mười vạn, nhưng người đàn ông này lại nổi tiếng nhất. Đường gia nguyên quán Thượng Hải, phát triển sự nghiệp ở Hồng Kông, ba mươi năm trước ra hải ngoại, an cư lạc nghiệp. Bọn họ xuất thân từ gia tộc xưa địa vị không cao, không thích xuất hiện nhiều trên truyền thông, nhưng dù như vậy thì năm ngoái vẫn có một tạp chí nổi tiếng thế giới xếp gia tộc họ Đường với đại diện là Chris Đường ba mươi tuổi vào hàng ngũ năm mươi gia tộc lớn mạnh nhất thế giới.

Tôi nhìn không được mà hít một ngụm khí lạnh, phán đoán sai lầm thì hậu quả thật đáng sợ. Người đối diện tôi lúc này có khác nào một con khủng long, vậy mà một người làm truyền thông như tôi vẫn chưa hay biết gì. Có thể là vì quá mức căng thẳng mà tôi làm rơi túi xách trong tay. Tôi nói “thật xin lỗi” rồi cúi xuống nhặt lên. Tôi vội vàng lén lút đặt chiếc máy ghi âm vào trong túi xách. Chưa được sự đồng ý người

ta mà đã tiến hành ghi âm, thật là có chút vô sỉ, nhưng là một người làm truyền thông, cơ hội gặp Chris Đường e rằng cả đời chỉ có một lần, chắc là ông trời cũng tha thứ cho tôi.

Tôi đứng dậy, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Đường tiên sinh, xin lỗi tôi đã nói dối, tôi tuy rằng ngưỡng mộ đại danh Tường Vi đã lâu nhưng thực ra không phải bạn cô ấy.”

Đôi mắt đen láy kia nhìn lại tôi: “Tôi biết. Hơn nữa còn biết rõ Diệp tiểu thư tới đây có mục đích khác. Không may là hôm qua Tường Vi đi Thái Lan, trước khi đi cô ấy có dặn tôi tiếp đãi cô.”

Thật đáng tiếc, thiếu chút nữa là có thể gặp được, tôi âm thầm tiếc nuối. Nhưng trong lòng cũng cảm thấy thật nguy hiểm. Chắc chắn là mẹ của Tường Vi đã nói với bọn họ biết chuyện tôi tới tìm. Cũng may là tôi kịp thời thú nhận, nếu không thì thật là mất mặt.

Tôi hỏi: “Cô ấy khi nào trở về?”

“Cô ấy nghe tin có một phương thuốc cổ truyền dùng thịt cá sấu có thể chữa được chứng hen suyễn, à, chắc cô không biết bố vợ tôi bị mắc bệnh này rất nghiêm trọng. Tường Vi sau khi từ Thái Lan về sẽ ở lại Hồng Kông vài ngày, cả tuần này cũng sẽ chưa về nhà được.”

“Thật tiếc.” Tôi thành thật nói.

Anh ta khách khí gật đầu: “Diệp tiểu thư từ xa tới, lẽ ra nên giữ cô ở lại Tường Vi về. Nhưng thấy cô trẻ tuổi lại giữ chức vụ quan trọng như vậy, chắc cơ quan cũng không thể thiếu được cô, cho nên tôi sẽ không mở miệng mời cô ở lại. Có chuyện gì cần nói với Tường Vi cô có thể nói ra tôi sẽ nhắc lại với cô ấy.”

Lời khách sáo ai ai cũng dùng tới, chỉ là xem xem nói như thế nào gây hấp dẫn nhất mà thôi. Giống như mỗi người đều mặc quần áo, vải và lụa thì Chris. Đường khẳng định là kiểu thứ hai.

[alobooks.vn]

Tôi cảm thấy không có gì phải vòng vo: “Bác gái hẳn là đã nói rõ chuyện tôi đến tìm Tường Vi, Đường tiên sinh nói vậy cũng biết ý đồ tôi đến. Tôi biết thân phận của Đường tiên sinh, như vậy có thể là một yêu cầu quá đáng, thế nhưng đối với một gia đình gần như sắp tuyệt vọng mà nói, Tường Vi là hy vọng duy nhất. Ôn Tân hiện tại thập tử nhất sinh, nếu như Tường Vi trở về, có thể mời cô ấy đi gặp Ôn Tân một chuyện được không?”

Chris Đường hiển nhiên có chút kinh ngạc, anh ra rút ra một điều thuốc, làm dáng vẻ xin phép tôi hút thuốc, rồi chậm rãi châm lửa: “Đúng là tôi có nghe qua. Nhưng nói thật với cô, Diệp tiểu thư, theo hiểu biết của tôi mà nói thì tôi cảm thấy mọi người nên tập trung sức lực đi tìm được tủy phù hợp với bệnh nhân. Điều này đối với bệnh nhân là tốt nhất. Đương nhiên, người nhà bệnh nhân thì ắt hẳn sẽ không bỏ qua bất luận cơ hội nào.”

Anh ta hạ mi mắt, tiếp tục nói: “Về phần tôi, tôi cũng không ngăn cản vợ mình làm việc mà cô ấy muốn, chỉ cần cô thích là được. Cô ấy có quyền tự do của mình.”

Tôi nói lời cảm ơn với anh ta.

“Không cần cảm ơn tôi, ” Anh ta không nhanh không chậm trả lời: “Kỳ thực tôi cũng rất tò mò về mối tình đầu của Tường Vi. Cô ấy là người yêu sâu đậm, hận cũng sâu đậm, nếu như chuyện cũ không có gì uẩn khúc, chắc chắn cô ấy sẽ đi.”

Chris Đường nói anh ta hiếu kỳ, nhưng tôi lập tức miễn cảm mà nghĩ hẳn là không đơn giản như vậy. Chẳng có người nào làm chồng mà muốn vợ mình còn lưu giữ hình bóng người yêu cũ cả. Hay là anh ta thà dung túng cô ấy mang lòng chua xót ngọt ngào, còn hơn là để cô ấy hận tình cũ, vì hận càng sâu chứng tỏ yêu càng đậm. Nhất thời, tôi bỗng cảm thấy người đàn ông này cũng không hẳn đáng tin. Con trời hay thường dân cũng đều có tình cảm giống nhau, yêu ai đó rồi sẽ lo lắng được mất. Nhưng hai người bọn họ đến với nhau như thế nào?

Anh ta nhìn tôi với ánh mắt thận trọng: “Diệp tiểu thư đang dò xét tôi? Tò mò chuyện của tôi và Tường Vi?”

Tôi xấu hổ ho khan một tiếng, dù sao cũng là người từng trải, vậy mà suy nghĩ thoáng cái đã bị anh ta đọc ra.

”Không cần giữ ý, cô từ xa xôi tới đây như vậy, chỉ bằng tinh thần làm việc chuyên nghiệp và sự tò mò vô cùng lớn, tôi cũng có thể đáp ứng được cô. Dù sao cô cũng là dựa vào việc này mà sống, đúng không?”

Cảm giác được trong lời nói của anh ta có sự châm chọc, tôi lập tức nói khách sáo: “Đường tiên sinh, tôi là người làm truyền thông, nếu nói là không tò mò về anh thì khẳng định là nói dối. Nhưng anh không cần lo, tôi không phải là bọn cầu tử làm bừa. Chuyện thu hút tỷ suất người xem chương trình đối với tôi đương nhiên quan trọng, nhưng cái quan trọng hơn là có thể cứu được mạng người. Dù chỉ là một hy vọng nhỏ nhoi tôi cũng không bỏ qua.”

“Như vậy là thì tốt rồi.” Anh ta cười ôn hòa, nhưng ánh mắt vô cùng lợi hại. “Có điều, nếu như Diệp tiểu thư lấy mấy ghi âm trong túi ra giao cho tôi, như vậy là tốt nhất, tôi không quen nói chuyện nếu như bị ghi âm. Không có cái đó, chúng ta có thể nói chuyện lâu hơn một chút.”

Máu tôi bốc lên đầu, thật muốn trốn đi ngay lập tức. Hóa ra ngay từ đầu anh ta đã nhìn ra động tác của tôi. Thật đúng là đã làm trò hề trước mặt anh ta. Xấu hổ, tức giận khiến tôi đứng ngồi không yên, nhưng tôi vẫn phải cắn răng ngượng ngùng đặt mấy ghi âm lên bàn.

Chris Đường hạ thấp người: “Cảm tạ.”

Đúng là dối trá! Kỳ thực anh ta cũng không cần khách khí như vậy, chỉ cần ra lệnh một tiếng thì mấy người bảo vệ kia sẽ xông cửa vào tổng cổ tôi ra khỏi đây. Vậy mà anh ta còn làm ra vẻ rộng lượng, thực sự là cáo già, giết người không thấy máu.

“Diệp tiểu thư trà ô long này đi, không đến nỗi nào. Lúc đầu hơi đắng, nhưng sau đó lại rất ngọt. Có thể giúp hạ hỏa.” Anh ta đang chế nhạo tôi, ẩn ý không cần nói cũng biết.

Tôi ngoài cười nhưng trong không cười, cầm chén trà lên uống một ngụm, rồi thở sâu, ép buộc tự mình điều chỉnh ý nghĩ. Bỏ chén xuống bàn, quả nhiên tâm tình tốt lên không ít. u cũng là, ngồi đối diện với một người như vậy, tôi cùng anh ta đấu? Đạo hạnh khỏi bàn cũng biết kém ra thế nào.

Anh ta dùng ngón tay chống cằm, nhìn tôi có chút suy nghĩ: “Cô xem, cách mỗi người đối đãi với sự lừa dối đều không giống nhau, điều này có liên quan tới tuổi tác và sự từng trải. Diệp tiểu thư, cô nhất định rất không hiểu vì sao tôi lại nói những lời này với cô?”

[alobooks.vn]

Kinh nghiệm của cả cuộc trò chuyện ngăn ngủ buộc tôi vui lòng phục tùng mà trả lời: “Đường tiên sinh nói gì chắc chắn cũng đều có suy tính.”

6. Chương 06

CHƯƠNG 6

“Tôi quen Tường Vi từ ba năm trước đây, khi đó cô ấy mới 22 tuổi, chính là lúc mà từ một cô thiếu nữ vừa lột xác trở thành một người phụ nữ. Một người sau khi biết mình bị người yêu lừa dối thì cho dù có nhiệt huyết thế nào cũng sẽ ngọc nát đá tan.”

Anh ta đang nói Ôn Tân lừa dối Tường Vi ư? Thật sự là một sự dạo đầu khiến tôi rùng mình. Tôi căng thẳng, hai bàn tay đan vào nhau.

”Thực tình mà nói, tôi là một kẻ rất lười, đương nhiên nếu nói theo một cách khác thì sẽ là một người biết hưởng thụ cuộc sống. Cho dù có bận rộn cỡ nào thì hàng năm vẫn sẽ dành ra một khoảng thời gian tới thể

giới bí mật của mình, bỏ mặc hết tất cả mọi chuyện, chạy đi một mình một góc. Hai năm trước, ở Lhasa – con phố nổi tiếng thứ tám trên thế giới, tôi lần đầu tiên gặp Tường Vi.

[alobooks.vn]

Con phố hình vòng cung kia chỉ dài một hai km, nhưng lại thần bí dị thường. Hai bên phố đều là những ngôi nhà cổ, giữa phố còn có mấy cái lư hương lớn, ngày đêm khói nghi ngút, tản ra một mùi hương của dầu cây tùng, vô cùng đặc biệt. Khách tha hương tới đây, nếu như không để ý đường đi lối lại, thường không tìm được đường về, nhìn không phân biệt rõ phương hướng. Chris Đường cũng giống như những du khách khác, rất hiếu kỳ mà tham quan khu thánh địa tràn ngập bầu không khí phật giáo này, vừa đi vừa quan sát những người đang ở hai bên đường phố đang dập đầu hành lễ. Nếu như không phải bị một cái bát gỗ rất đặc biệt thu hút thì có lẽ cả đời này anh ta cũng không gặp được Tường Vi.

Lúc ấy, anh ta đang khom người quan sát hoa văn kỳ lạ trên chiếc bát thì vô tình nhìn thấy một cô gái đang ôm đầu ngồi xổm dưới chân tường ở hàng tạp hóa bên cạnh. Ngồi bên cạnh mảng tường lớn, thân hình cô dường như càng trở nên nhỏ bé cô đơn hơn. Cô gái ấy mặc quần jean, áo trắng, bạch mặc áo, cả người đều bẩn, đi đến gần có thể nghe được tiếng rên khe khẽ của cô, giống như cô đang bị bệnh.

“Tôi quyết không phải một người thích xía mũi vào chuyện người khác. Nhưng hôm ấy không biết là vì lý do gì, cũng có thể là ở trong bầu không khí phật giáo của con phố đó ám ảnh, mà tôi nhìn không được muốn đi tới giúp cô ấy.” Chris Đường tiếp tục châm một điếu thuốc nữa: “Tôi nâng cô ấy đứng dậy, quan sát sắc mặt cô ấy liền biết là cô ấy bị sốc khí hậu cao nguyên ở đây rất nghiêm trọng. Tây Tạng độ cao tuyệt đối khoảng bốn nghìn mét, không khí loãng, mới đến đây nếu không chuẩn bị trước sẽ không chịu nổi. Sắc mặt cô ấy lúc đó đã tái nhợt, môi bạc phếch, dường như có thể chết bất cứ lúc nào. Một tiếng cô ấy cũng không nói lên lời, tôi chỉ có thể đưa cô ấy tới khách sạn tôi ở lúc đó.”

Chris Đường thuê một căn phòng riêng cho Tường Vi, cho cô uống thuốc. Trong lúc còn chưa đỡ hẳn, cô ấy vẫn không quên mở miệng nói cảm ơn. Nhìn qua cũng biết cô ấy là một người được giáo dục tử tế. Anh ta ngồi bên cạnh một lúc, đợi cho tới khi Tường Vi ngủ rồi, chuẩn bị rời đi thì lại nhìn thấy khóe mắt cô có một giọt nước mắt lăn xuống. Một cô gái, một thân một mình đi tới nơi cao hơn mặt nước biển tới mấy nghìn mét thế này, không cần nghĩ nhiều cũng biết lý do.

Tường Vi lúc ấy vừa nhếch nhác, vừa chật vật, vốn dĩ nhìn không thấy được nhan sắc. Nhưng khi nhìn thấy giọt nước mắt kia chảy xuống, hình như đáy lòng Chris Đường đã rung động. Anh ta giơ tay lau đi giọt nước mắt trên mặt cô, nhẹ nhàng đứng dậy ra khỏi phòng.

Ngày hôm sau, Chris Đường ở trong phòng mình gọi điện thoại sang phòng của Tường Vi mới biết cô không còn ở đó nữa. Chạy đi hỏi anh ta mới biết cô đã trả tiền phòng từ sáng sớm rồi rời đi. Nghĩ từ nay về sau trong biển người rộng lớn này có lẽ cả đời cũng không gặp lại cô gái kia, Chris Đường trong lòng bỗng nhiên có một chút tiếc nuối.

Thế nhưng trong chính điện, anh ta lại gặp được Tường Vi. Tháng mười ở Lhasa, ban ngày nhiệt độ cũng chỉ có mười độ. Tường Vi lúc ấy mặc một chiếc áo lông màu trắng, tóc đen nhánh xõa trên hai vai, rồi bù tang thương, như những u hồn du đãng trong những khu vườn tràn ngập hương khói.

Chris Đường tới gần cô chào hỏi.

Tường Vi đang mãi nhìn theo trang giấy quyển kinh đến xuất thần, sắc mặt trắng một cách u ám, cô nhìn thấy Chris Đường thì giật đầu: “Ngày hôm qua rất cảm ơn anh.”

Sóng mắt của Tường Vi long lanh nhưng lại chứa đựng một cảm giác mơ hồ như không có chỗ nương thân. Chris Đường thở dài, cô gái này xem ra đúng là vừa thất tình. Thế nhưng anh ta đương nhiên sẽ không nói, chỉ khẽ cười: “Lhasa quả đúng là một nơi kỳ diệu.”

Tường Vi nhìn hành khách trong chùa chiền đang mãi miết dập đầu: “Có người nói nơi này là nơi mà con người và Phật tử ở gần nhau nhất, chỉ cần tĩnh tâm ngưng thần là có thể cùng với trời phật tương thông.”

“Nghe có vẻ đáng sợ, nếu ai đó có suy nghĩ xấu xa thì chẳng phải sẽ rất nhanh chóng bị phát giác ư?”

Cô không trả lời, yên lặng đi tới một gian hầm trong phòng nhỏ, hàng trăm hàng nghìn ngọn đèn đầu được thấp sáng, thỉnh thoảng có những con thiêu thân lao vào khiến cho vô số đốm lửa lóe ra, cảnh tượng chấn

động lòng người. Tường Vi chấp hai tay, lẳng lặng cầu khẩn, như là muốn nhấn nhủ điều gì đó tới phật tổ. Chris Đường vẫn đi theo bên cạnh cô, vừa vặn có thể thấy được khuôn mặt xinh đẹp như hoa của cô. Bao nhiêu lo lắng suy nghĩ trong lòng không cánh mà bay, bầu không khí yên bình nơi đây khiến lòng anh ta phẳng lặng như nước. Lần này tới Lhasa cũng chỉ là vì đột nhiên muốn tới thăm quan, nhưng bây giờ anh ta đã hiểu rõ, đây là ý trời cho anh ta được gặp người kia.

Tường Vi thăm viếng tất cả mọi nơi rồi, quay đầu nói với Chris Đường: “Tôi cũng đã cảm ơn anh rồi, mong anh đừng đi theo tôi nữa.”

Từ khi sinh ra tới giờ cũng chưa có ai dám nói như thế với Chris Đường. Anh ta bật cười: “Thật không phải, tôi lần đầu tiên tới đây, không biết đường đi cho nên muốn xem xem hành trình của cô thế nào có tiện đường cùng đi không?”

“Nơi tôi muốn đi không thích hợp với anh.”

Anh ta lập tức bày ra bộ dạng ngang nhiên: “Nói tôi nghe xem.”

“Tôi muốn tới nơi cao nhất trên đỉnh núi, đến nơi mà thời gian không vận động, tìm một khe núi cao mà nhảy xuống.” Tường Vi nghiêm túc trả lời: “Cho nên xin mời anh đừng theo tôi, cũng không cần khuyên tôi.”

“A, thật tiếc.” Anh ta trả lời, thấy cái vẻ nghiêm túc rất trẻ con của Tường Vi mà không nhịn được cười: “Việc này cần dũng khí vô cùng lớn, có thể mời cô cùng uống chén rượu tiễn biệt được không?”

“Tôi hoàn toàn nghiêm túc.”

“Tôi biết cô nghiêm túc. Bất luận là ai làm việc gì cũng đều có lý lẽ của riêng mình. Nếu như cô đã quyết định rồi thì tôi có làm gì ngăn cản cũng vô ích. Tôi chỉ muốn mời cô uống chén rượu, có lẽ chuyện của cô có thể sẽ khiến chuyến du lịch của tôi ít nhiều bớt cô quạnh hơn. Hơn nữa, đối với cô mà nói, tại sao an nghỉ ở nơi đất khách quê người này ít ra vẫn còn có người biết nguyên nhân.”

Chris Đường lừa gạt đưa Tường Vi về quán rượu rồi bảo người ta mang lên một bình rượu cực mạnh.

Tôi nghi hoặc hỏi: “Anh cố ý muốn khiến Tường Vi say sao?”

Chris Đường tất nhiên nghĩ câu hỏi của tôi đúng là dư thừa: “Đương nhiên. Những người có ý định tự sát trong đầu thực ra thường đều là nhất thời nghĩ không thông. Nếu như có người bên cạnh khai đạo, thì sẽ không có một cái kết bi kịch. Ngày đó là ngày đau khổ nhất của Tường Vi. Trước lúc hôn lễ của Ôn Tân được cử hành, Tường Vi đã gọi điện cho anh ta nói, nếu như nhất định kết hôn với người con gái kia, cô ấy sẽ nhảy xuống sơn cốc ở Lhasa tự vẫn. Lhasa là nơi có rất nhiều kỷ niệm đẹp với bọn họ, bọn họ đã từng hứa hẹn sẽ tổ chức đám cưới ở cung điện Potala thần thánh. Nhưng Ôn Tân nghe cô ấy nói xong liền nói đừng có dọa anh ta bằng cách đó, gặp gỡ vui vẻ chia tay vui vẻ, sau đó anh ta tắt điện thoại. Tường Vi từ nhỏ được cưng chiều, không có gì muốn mà được, đột nhiên bị người yêu thương lạnh nhạt vô tình như vậy, nỗi đau đó tuyệt đối là khắc cốt ghi tâm.”

Tường Vi uống ba ly rượu rồi bất ngờ khốc thất thanh, bám lấy Chris Đường nói: “Tôi không biết vì sao lại biến thành như vậy, nửa năm trước anh ấy đột nhiên giận giữ với tôi, nói tôi lén lút với người khác. Nhưng tôi không hề, tôi thực sự không làm thế! Tôi thậm chí bắt kẻ khác tới đối chất, nhưng anh ấy vẫn không tin, vì sao anh ấy lại nghi oan tôi như thế?”

[alobooks.vn]

Chris Đường thương hại nhìn Tường Vi. Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ (*), đàn ông nếu đã thay lòng đổi dạ thì cho dù bạn gái anh ta chỉ thay đổi một kiểu tóc thôi anh ta cũng có lý do để trở mặt.

(*) Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ (,): ý nói những người đã có ý muốn hại ai đó thì sẽ tìm đủ mọi cách, vin vào mọi lý do để hạ bệ người đó.

“Tôi vẫn cho rằng anh ấy lừa tôi, không bao lâu sẽ hết giận. Vậy mà anh ấy nói, anh ấy sẽ kết hôn với người khác.” Tường Vi thét lên, giống như một con vật bị dồn đến chỗ đường cùng: “Nếu thật sự có gì sai, tôi có thể sửa. Rốt cuộc anh ấy vì sao lại tuyệt tình rời bỏ tôi như thế? Vì sao không nói tình hình lúc xa nhau cho tôi biết? Tôi yêu anh ấy như vậy...”

Chris Đường ôm lấy vai Tường Vi trấn tĩnh cô. Tường Vi ôm lấy anh ta nức nở: “Anh ấy lừa gạt tôi như thế, hôm nay anh ta kết hôn tôi sẽ chết cho anh ta xem, để anh ta hằng năm đến ngày kỉ niệm kết hôn phải nhớ tới tôi, tôi muốn anh ta cả đời không được yên lòng.”

Chris Đường không thể khống chế nổi cục diện, đành phải trộm bỏ một viên thuốc ngủ vào rượu của Tường Vi. Nhìn cô ngủ, anh ta xoa bả vai đã ướt đầm của mình, đột nhiên cảm thấy mình vừa vác lên vai một trách nhiệm.

Tối hôm ấy, Chris Đường ngồi bên cửa sổ nhìn bầu trời đêm xa xôi trống trải. Một vệt sáng lạnh lẽo vụt qua, những hạt sáng nhỏ li ti tỏa sang hai bên đẹp lung linh. Màn đêm một mảnh tĩnh lặng, anh ta quay đầu nhìn Tường Vi đang ngủ say, bỗng nhiên trong tim cảm thấy mềm mại như một miếng bọt biển.

Ngày hôm sau Tường Vi tỉnh lại, dường như hoàn toàn đánh mất ý thức, mở miệng nói một câu: “Anh ấy bây giờ đã là chồng của người khác.” Rồi không nói gì thêm nữa. Ánh mắt cô hoàn toàn trống rỗng, hoàn toàn tuyệt vọng.

Chris Đường thở dài: “Nếu như cô muốn tìm tới cái chết, tôi cũng không ngăn cản được cô. Nhưng cô nghĩ lại xem, ba mươi năm sau, ngay cả đến ngày kỉ niệm kết hôn anh ta còn không nhớ nổi, thì liệu có nhớ được ngày anh ta kết hôn là ngày cô tự tử không? Trong đời người ta tình yêu đúng là quan trọng, nhưng những chuyện khác cũng không thể coi nhẹ.”

Tường Vi nghe xong vẫn nửa chìm trong choáng váng, ngồi im bất động nửa ngày, nước mắt như những hạt chân châu cứ lặng lẽ rơi xuống, khóc đến mức tê tâm liệt phế. Mãi tới chiều, cô đột nhiên ngã trên mặt đất, hóa ra là khóc đến bất tỉnh. Chris Đường đành phải đi theo cô chăm sóc, vừa muốn mặc kệ lại vừa không nhẫn tâm, đành coi như giữa đường gặp phải oan gia.

Mãi đến khi sắp phải rời khỏi Lhasa, Chris Đường vẫn không yên tâm về Tường Vi. Anh ta hỏi: “Cô có muốn quay về không?”

Tường Vi cắn môi, một mực lắc đầu.

“Cô sắp đi đâu?”

“Đâu cũng được.”

Chris Đường suy nghĩ một chút: “Tôi sắp đi Hồng Kông, có thể sẽ ở đó một thời gian, cô có muốn đi cùng tôi không?”

Tường Vi gần như không suy nghĩ mà lập tức đồng ý. Một năm đó, Chris Đường sắp xếp công việc cho cô, khiến cô không có thời gian mà suy nghĩ linh tinh. Mãi đến một ngày, khi nụ cười tươi đã trở về trên khuôn mặt Tường Vi, Chris mới lên tiếng hỏi cô: “Có đồng ý gả cho anh không?”

Tường Vi im lặng rất lâu, Chris Đường bắt đầu cảm thấy thất vọng, trong lúc anh quay đầu chuẩn bị rời đi, đột nhiên bị Tường Vi ôm lấy từ phía sau: “Trên đời này anh là người đối xử tốt nhất với em, nếu không lấy anh, sợ rằng cả đời này em cũng sẽ không lấy được ai.”

Chris Đường trêu chọc cô: “Em xinh đẹp như vậy mà không lấy được chồng, thì những cô gái khác chắc phải đi thất cổ mất?” Lúc nói câu này, anh vẫn chưa quay đầu lại về phía Tường Vi, không muốn cho cô nhìn thấy những giọt nước mắt đang chảy xuống vì hạnh phúc. Bao nhiêu năm trên đời này, anh ta đã được không biết bao nhiêu mỹ nhân theo đuổi thế mà lại tự đầu hàng rơi vào tay Tường Vi.

Đại gia và người đẹp – vốn dĩ là một chuyện tình không tồi, nhưng không biết vì sao tôi nghe mà cảm thấy thê lương. Tường Vi đáng thương, biết bao nhiêu đàn ông phát điên vì cô ấy, mà cô ấy lại vướng vào một tình yêu đáng sợ như vậy. Bị bỏ rơi bất thành lình, lại còn bị mang tiếng phóng đáng, rốt cuộc là năm xưa Ôn Tân đã nghĩ thế không biết? Sợ rằng đến lúc chết, đây cũng là một cái kết cục mà Tường Vi không thể giải đáp được.

[alobooks.vn]

Tường Vi và Ôn Tân quen biết nhau từ lâu, tình yêu khắc cốt ghi tâm cho tới bây giờ cũng chỉ còn là một tiếng thở dài trong đêm thanh tĩnh. Bọn họ hiện tại đều có những thứ thuộc về riêng mình. Nếu như không phải Ôn Tân lâm trọng bệnh, thì có lẽ chuyện cũ giữa bọn họ sẽ vĩnh viễn được chôn sâu trong hồi ức, ba

mười năm sau nhớ lại cũng chỉ xem như một giấc mộng. Hôm nay nhắc lại chuyện cũ mới thấy quả thật là con người ai cũng đã được số phận an bài.

“Diệp tiểu thư, nếu như cô ở trong trường hợp của Tường Vi, bị bạn trai vứt bỏ như thế, lúc anh ta tính mạng bị đe dọa, cô sẽ đi gặp hắn chứ?”

“Tôi không biết, có lẽ tôi ích kỷ, không thể lập tức trả lời được.” Tôi thành thật thừa nhận: “Thế nhưng nếu là vợ của Ôn Tân thì tôi dám chắc cô ấy nhất định sẽ đi. Tôi tham gia vào câu chuyện này sở dĩ cũng là vì Sơ Tình. Với cô ấy mà nói, nếu như tính mạng người yêu nằm trong tay mình, cô ấy nhất định sẽ để anh ta sống.”

Chris Đường lập tức nói: “À, câu chuyện về người con gái và mãnh thú?”

Tôi hỏi anh ta: “Đường tiên sinh, còn anh? Nếu là anh thì anh sẽ làm thế nào?”

Anh ta ngẩn ra, sau đó trả lời: “Tôi cũng không biết, bởi vì tôi căn bản sẽ không để chuyện như vậy xảy ra. Nhưng tôi nghĩ tôi biết câu trả lời của Tường Vi, cô ấy sẽ để anh ta vào cửa có mãnh thú, sau đó sẽ chết cùng anh ta.”

Tôi cứng họng nhìn Chris, nhưng anh ta lại cười: “Tường Vi trước đây tính tình rất kiên quyết, nhưng mấy năm nay cũng đã trưởng thành và hiểu chuyện hơn rất nhiều. Tình cảm của cô ấy đối với Ôn Tân là một thứ tình yêu hồn nhiên say đắm như trẻ con. Nhưng hiện tại cô ấy đã không còn tình cảm gì với Ôn Tân, vết thương trong lòng đã lành lặn thì nếu cô ấy có lựa chọn khác cũng chẳng có gì lạ.”

[alobooks.vn]

Tôi nhin không được mà hỏi: “Hai năm nay hai người hạnh phúc chứ?”

“Rất tốt. Tường Vi hiện tại rất thích vẽ tranh minh họa, cô ấy cũng gửi tới các nhà xuất bản, thu được nhuận bút khiến cô ấy rất đắc ý.”

Chris Đường cười, đứng dậy khỏi bàn làm việc, đi tới bên cửa sổ: “Khi cô ấy trở về, tôi sẽ truyền đạt lại ý của Diệp tiểu thư tới cô ấy. Thế nhưng, cô ấy có về đó hay không, tôi không thể thay cô ấy trả lời cô.”

Tôi hiểu, đây là ý đuổi khách, tôi lập tức đứng dậy cáo từ.

Chris Đường nhìn tôi một lát, bỗng nhiên lo lắng nói rằng: “Cho dù kết quả như thế nào, chỉ sợ cuối cùng cô mất công không, chuyên mục lần này có lẽ khiến cô khổ cực rồi.”

Tôi nói: “Đường tiên sinh, nếu như anh không muốn tên mình và Tường Vi bị công bố, chúng tôi có thể thay tên nhân vật trong chuyện mục.”

Anh ta nhàn nhạt nói: “Đó cũng không phải nguyên nhân.”

Tôi bắt đầu nghi ngờ, đang định hỏi lại, anh ta đã rung chuông báo người vào tiễn khách, tôi lại đành nhin xuống.

7. Chương 07

CHƯƠNG 7

Trên đường đến sân bay, tâm trạng tôi vô cùng tệ, bèn gọi điện cho A Hàn. Anh ta vừa nghe thấy giọng tôi thì hình như rất vui vẻ: “Tôi ra sân bay đón cô nhé.” A Hàn đề nghị.

Sự khẩn trương ấy của anh ta không khỏi khiến tôi nghĩ rằng anh ta vì muốn biết được tin tức về Tường Vi đầu tiên nên mới háo hức như vậy. Nhưng tôi lập tức tự an ủi bản thân: “Diệp Hiểu, chứng kiến tình yêu thảm khốc của Tường Vi như vậy rồi, lẽ nào mày còn chưa thấy đủ một mối? Thứ mày cần không phải là

có một truyền kỳ giống cô ấy, mà là một tình yêu bình thường!” Nghĩ vậy, tôi nằm ngủ một mạch đến lúc máy bay hạ cánh.

A Hàn quả nhiên tới sân bay đón tôi. Anh ta lái chiếc citroen màu xám bạc. Dọc đường về, những ca từ trong ca khúc Năm tháng bị lãng quên vang lên da diết ảm đạm.

Tôi nhìn khuôn mặt nghiêng của A Hàn, trong lòng có bỗng nhiên có chút chua xót, lẽ nào đoạn tình cảm đó anh ta thực sự sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên?

Tôi kể lại toàn bộ sự việc lại cho A Hàn. Nghe tới nỗi đau khổ chập vạt của Tường Vi vào ngày Ôn Tân kết hôn, A Hàn đột ngột nhấn mạnh chân ga. Tôi sợ chết khiếp: “Tôi xin anh, tuy rằng tôi không phải mỹ nữ, nhưng tính mạng của tôi cũng đáng quý như tất cả mọi người. Mong anh lái xe cẩn thận, cảm ơn!”

A Hàn bỗng nhiên thông thả nói: “Diệp Hiểu, cô đúng là một cô gái đáng yêu.”

Tôi mỉm cười.

Nhưng rồi anh ta lại đột ngột tức giận: “Cho dù không phải Tường Vi, Ôn Tân cũng không nên tuyệt tình như vậy.”

Tôi hỏi lại: “Nếu như là anh, trước ngày kết hôn bị bạn gái cũ uy hiếp, anh sẽ làm thế nào?”

Bất ngờ bị tôi hỏi, A Hàn im lặng một lúc mới lẩm bẩm trong miệng: “Dù thế nào cũng sẽ không làm giống cậu ta.”

Tôi nhin không được cười rộ lên, đúng là một chàng trai đáng yêu. Tuy rằng A Hàn không đẹp trai như Ôn Tân, càng không giàu có như Chris. Đường, thế nhưng Tường Vi không lựa chọn anh ta đúng là vô cùng đáng tiếc.

[alobooks.vn]

Ra tới đường cao tốc, A Hàn liền giảm tốc độ chậm lại một chút: “Diệp hiểu, ngoại trừ lý do công việc ra, tại sao cô lại nhiệt tình với chuyện này như vậy?”

Tôi nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Có lẽ là bởi vì tôi đối với tình yêu còn có một chút mơ mộng nào đó.”

“Tôi còn tưởng rằng một cô gái lãnh tĩnh thông minh như cô sẽ không tin tưởng vào tình yêu.”

Tôi phủ quyết: “Chỉ cần là người thì nhất định sẽ có tình cảm. Nhất là phụ nữ, trong tình yêu, phụ nữ lại càng nhu nhược mềm yếu hơn bao giờ hết. Tường Vi chính là ví dụ tốt nhất.”

A Hàn liếc mắt nhìn tôi, đột nhiên nói: “Cô có mệt không? Nếu không phiền có thể tới nhà tôi một lát được không, tôi muốn cho cô xem thứ này.”

Tôi vui vẻ đồng ý. A Hàn đưa tôi vào trong thư phòng. Trên bàn làm việc ngổn ngang sách báo giấy tờ.

A Hàn ngại ngừng nói: “Đàn ông độc thân là vậy đấy.” Sau đó anh ta mở ngăn kéo lấy ra một chiếc hộp gỗ đã cũ.

“Cái này trước ngày kết hôn, Ôn Tân đã đưa cho tôi. Tôi từng trêu cậu ta hỏi có phải quý đen hay không. Cậu ta nói không phải, nhưng thứ bên trong là thứ cậu ta quý trọng nhất. Tôi nghĩ có thể nó có ích cho cô.”

Tôi nhận lấy chiếc hộp, phát hiện không có ổ khóa nhưng lại yêu cầu dùng mật mã để mở. Tôi ấn tám số 0, rồi lại ấn tám số 8 – dãy mật khẩu nguyên sơ. Vẫn không đúng. Tôi ngẩng đầu nhìn A Hàn, anh ta nhún vai, ý nói không biết.

“Ngày sinh nhật của Tường Vi và Ôn Tân là bao nhiêu?”

A Hàn lập tức nói cho tôi.

Tôi lại ấn tổ hợp dãy số ngày sinh của Ôn Tân và Tường Vi, vẫn không được. Ngẫm nghĩ một chút, tôi lại đổi ngược lại thứ tự, tiếng khóa cạch một cái, nắp hộp mở ra, trong đó tràn đầy thư.

Tôi lập tức rút ra một lá thư, nhanh chóng xem lướt qua đoạn đầu và cuối: “Là của Tường Vi viết cho Ôn Tân khi còn đi học.”

A Hàn ngây người: “Thư riêng tư... làm vậy sợ rằng không tốt lắm đâu.”

Tôi cũng biết là không được: “Hay là chúng ta cứ tự ý xem đi.”

Thấy A Hàn do dự, tôi liền nói: “Chi bằng anh đừng xem, để một mình tôi xem thôi.”

Chỗ thư này rõ ràng là đã được sắp xếp lại cẩn thận, mỗi lá thư đều được đánh số thứ tự. Tôi lấy ra lá thư đánh số 1.

“Ôn Tân, hiện giờ em đang ngồi trên xe lửa viết thư cho anh. Chỉ mới đi được một trạm thôi mà em đã cảm thấy nhớ anh vô cùng. Không biết ngày tháng sau này sẽ như thế nào? Cảm giác rất cô đơn...” Chữ Tường Vi khá to, nét bút cho thấy rõ sự nghiêm túc cố sức, giống chữ của học sinh đang viết chính tả.

Lá thư thứ hai: “Ôn Tân, em đã tới trường học rồi, mở hành lý ra mới thấy rất nhiều đồ ăn anh mua cho em... anh đối với em thật tốt...”

“Em mua điện thoại rồi, mặc dù buổi tối có thể nói chuyện với anh, nhưng vẫn không kiếm được mà ngồi viết thư...”

Tôi đọc không quá kỹ, những dòng thư tình này khiến người khác đọc được thì phải đỏ mặt, tim đập nhanh, thật sự là sức khiêu khích quá lớn. Cuối cùng là một phong thư cách đây ba năm, vẫn ấm áp như trước, nhìn không ra giữa hai người có bất luận dấu hiệu cãi vã giận dỗi nào.

Tôi ngẩng đầu nhìn A Hàn, anh ta ngồi rất xa, vẻ mặt căng thẳng nhìn tôi, hình như rất sợ bản thân không kiềm chế được mà can dự vào. Tôi chưa từ bỏ ý định tiếp tục kiểm tra số thư này, kỳ thực lúc này tôi mới biết số thư trong hộp này nhiều hơn so với tưởng tượng của tôi rất nhiều. Quả nhiên, tôi lại bất ngờ phát hiện ra một lớp hộp kép. Tôi mở lớp hộp dưới đáy ra, bên trong có một bức thư.

[alobooks.vn]

“Tường Vi, đây là lá thư mà em vĩnh viễn sẽ không bao giờ nhận được.” Đầu thư được bắt đầu bằng một câu như thế, tay tôi run lên một chút, tôi hiểu toàn bộ đáp án đều nằm ở đây.

“Lá thư Ôn Tân viết cho Tường Vi.” Tôi nhìn A Hàn: “Tôi đọc cho anh nghe nhé?”

A Hàn nghiêm mặt, sau đó chậm rãi gật đầu. Tôi bắt đầu đọc lá thư kia.

”Tường Vi, đây là lá thư mà em vĩnh viễn sẽ không bao giờ nhận được. Đối với em, có thể anh là người tàn nhẫn nhất, tệ nhất thế giới này, nhưng anh tình nguyện để em hiểu lầm anh cả đời này – cho dù là em hận anh đi chăng nữa cũng tốt, cũng không muốn em nhìn anh bằng ánh mắt khinh miệt và căm ghét. Nếu như hận có thể khiến em vĩnh viễn nhớ kỹ anh, vậy thì em cứ hận anh đi. Anh phải làm gì để chuyện này được chôn kín trong lòng cho đến tận ngày thân thể thối rữa đây? Anh nhất định làm được. Nhưng anh làm sao có thể giữ im lặng mà không phát điên lên đây? Vì vậy anh quyết định viết ra. Nếu như thật sự có một ngày, những dòng này bị phát hiện, thì coi như là trời cao đang trừng phạt anh.

Tường Vi, anh nhớ đã từng kể cho em nghe chuyện về bố anh. Người đàn ông cao ngạo và tự phụ ấy suốt đời chìm đắm trong suy nghĩ làm sao có thể leo lên địa vị cao. Nhưng rồi kết quả cái gì ông ta cũng không đạt được, rồi chết trong thất vọng buồn bực. Anh nhớ lúc đó em đã nói, haizz... chuyện đó thật mệt mỏi! Nhưng em có biết không, anh là con ruột của ông ấy, cho dù có che giấu kỹ thế nào, thì trong người anh vẫn chảy dòng máu của ông ta. Anh thậm chí cảm thấy may mắn vì bố đã sớm qua đời – suốt đời ông sống một cách quá đỗi tầm thường, có lẽ khiến ông cảm thấy lúc chết đi vẫn còn thống khổ. Anh là trưởng nam trong nhà, còn có mẹ, có em gái, nhà anh nghèo khó, sống ở dưới đáy xã hội. Anh đã từng thề rằng phải mang đến cho mẹ và em gái một cuộc sống sung túc dư giả. Bởi vậy mà, so với bố anh mà nói, anh lại càng có tham vọng mãnh liệt hơn. Thế nhưng anh gia thế không có, ước nguyện ấy thật là to lớn biết bao. Anh tự nhận là bản thân mình nỗ lực hơn người khác, chăm chỉ hơn người khác, nhưng ông trời lại không trả công cho anh

Thời cơ anh chờ đợi cuối cùng đã tới. Một năm trước, cơ quan anh bắt đầu hợp tác làm ăn với phía Mỹ. Anh biết người được chọn tới Mỹ công tác không phải mình, nhưng anh không cam tâm vứt bỏ cơ hội này.

Phương Sơ Tình là hy vọng duy nhất của anh, hơn nữa lại là người duy nhất sau này có thể giúp anh.

Đưa ra quyết định này là chuyện khó khăn nhất, đau khổ nhất của anh. Nhưng một khi đã đi thì không thể quay đầu lại nữa. Anh là một thằng đàn ông đê hèn. Vì không muốn để người khác nghi ngờ mình có động cơ, anh đã tự dựng lên một tấn bi kịch mà mình là kẻ đáng thương. Anh biết em vô tội, biết em thiện lương, em yêu anh như vậy, không hề có chút giả dối, càng không có chuyện em lén lút với người đàn ông khác. Ông trời phải nhỏ anh, anh cũng phải nhỏ bản thân mình, thế nhưng anh không có lựa chọn nào khác.

Rồi mọi chuyện cứ như thế cho tới ngày hôm nay, nếu như anh nói rằng anh áy náy với em, chắc chắn em sẽ coi thường anh; còn nếu nói anh rất thoải mái, thì cũng chỉ là tự dối mình dối người để ứng phó; nếu như hiện tại lại càng yêu em hơn nữa, thì ngay cả anh cũng phải tự cười vào mặt mình. Nhưng nếu như em nguyện ý nghe, anh vẫn muốn nói với em, anh thực sự yêu em, hơn nữa cả đời này chỉ yêu một người. Quảng thời gian của chúng ta, mãi mãi anh không bao giờ quên.

Tường Vi, em còn nhớ không? Chúng ta đã cùng nhau nghe một ca khúc rất cũ? Nhiều năm sau, nếu có cơ hội gặp lại, anh phải đối mặt với em ra sao? Im lặng hay khóc? Có lẽ tình cảm cứ như vậy mà bị hiện thực xóa nhòa, không còn sót lại gì? Nhưng ở một góc nào đó mà thời gian không thể chạm tới, anh vẫn vì em mà giữ lại nỗi bi thương.

Người không thể được em tha thứ – Ôn Tân”

Thư tình giờ đã trở thành hồi ức, chỉ là sự ngơ ngẩn lúc đó! Tôi đọc xong, quan sát A Hàn, chúng tôi cứ im lặng như vậy, tiếng thở rất nhẹ, thậm chí một lúc lâu chúng tôi đều không muốn nói chuyện. Mọi chuyện rốt cục cũng rõ chân tướng rồi. Ôn Tân vẫn sắm vai một người hoàn mỹ, dù là ở vị trí một người con trai, một người chồng, một người cha, tất cả đều không chệch vào đâu được. Nhưng tất cả đều là từ sự hy sinh danh dự của một cô gái đáng thương mà có.

Trước mắt tôi hiện ra hình ảnh Tường Vi đang hạnh phúc với tình yêu của mình; rồi lại hiện ra hình ảnh cô ấy ruột gan đứt từng khúc khi ở Lhasa, quãng thời gian ấy nếu không có Chris Đường, Tường Vi có lẽ đã thật sự nhảy xuống núi tự tử? Nhưng cho dù như vậy, kẻ lòng dạ lang sói như Ôn Tân chắc chắn cũng sẽ không vì cô ấy mà dừng lại mọi chuyện.

“Tại sao có thể như vậy? Ôn Tân mà tôi quen là một người tốt.” A Hàn khổ não mở miệng, giọng nói nhẹ như một làn khói.

Tôi tựa vào sofa chậm rãi cất thư vào hộp: “Không có gì là không thể xảy ra. Giữa người tốt và người xấu vốn dĩ ranh giới rất mong manh, thậm chí ở một tình huống cụ thể nào đó mà nói người tốt lại là kẻ xấu và ngược lại. Cho nên đối với chúng ta mà nói, không có chuyện gì là không thể xảy ra, chỉ có bắt đầu và kết thúc. Tôi lúc này vô cùng vui vì cơn ác mộng của Tường Vi cũng đã kết thúc, chồng cô ấy là một người hiểu cô ấy và có thể bảo vệ cô ấy.”

“Nếu như cậu ta đối xử với Tường Vi như vậy thì tại sao còn nhớ cô ấy mãi không quên?”

Tôi cười nhạt: “Ôn Tân nỗ lực vì cuộc sống sung sướng, đối lấy lý tưởng, thành công, sau đó, cũng đã đánh mất đi chính bản thân mình, tịch mịch và hổ thẹn, đây cũng là chuyện dễ hiểu.”

“Dù sao bọn họ cũng từng yêu nhau.” A Hàn thở dài.

[alobooks.vn]

“Không!” Tôi phản bác: “Có thể đúng là Tường Vi yêu Ôn Tân, thế nhưng tên Ôn Tân ích kỷ kia chỉ yêu bản thân mình! Anh có biết mật mã mở khóa cái hộp này là gì không? Chính là ngày sinh của Ôn Tân!” n số tình cảm của anh ta không phải Tường Vi, cũng không phải Sơ Tình, mà là chính anh ta!”

“Cô có nghĩ Tường Vi sẽ đến thăm Ôn Tân không?”

“Anh nghĩ sao? Nếu là anh, anh sẽ tới chứ?” Tôi phản vấn.

“Tôi không biết.” Ánh mắt anh ta lơ đãng: “Cổ lẽ...”

A Hàn chưa nói “Có lẽ là không” hay “Có lẽ là có”, nhưng tôi nghĩ nếu như là tôi, tôi nhất định sẽ không tới.

8. Chương 08 - End

CHƯƠNG 8

Buổi tối Sơ Tình gọi điện thoại cho tôi: “Diệp Hiểu, thế nào rồi?”

Tôi do dự một hồi: “Mình không gặp được Tường Vi, chỉ gặp được chồng cô ấy thôi... Mình đã nhắn lại với chồng cô ấy rồi, nhưng không biết Tường Vi có chịu về gặp hay không thôi.”

Sơ Tình hừ lạnh một tiếng: “Ôn Uyển đã nói rõ mọi chuyện với mình rồi. Tại thời khắc mấu chốt này làm sao cô ta có thể xuất hiện chứ, chỉ sợ rằng cô ta luôn mong đợi có ngày này xảy ra với Ôn Tân thôi.”

“Người ta cũng chưa có nói sẽ không tới mà. Nếu không đến thật thì có lẽ cũng là có nỗi khổ riêng.”

“Vâng! Cô ta hiện giờ tình thâm ý nùng với chồng như vậy, đâu còn nhớ tới Ôn Tân. Chỉ hận là Ôn Tân quá mê muội, không biết được rằng trong thời khắc gian khổ nhất chỉ có người vợ này ở bên.”

Tôi thở dài, hiện tại cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao hồi học đại học không chơi thân với Sơ Tình. Tiểu thư khuê các mà đã buộc tội ai thì lúc nào cũng nói được lí lẽ, điểm ấy người thường không bao giờ sánh kịp. Thương cảm cho cô ấy đã hao tâm tổn lực như thế chỉ đổi lấy được một câu của Ôn Tân: “Cả đời này anh chỉ yêu một mình em, Tường Vi.”

Tắt điện thoại, tôi dùng nước lạnh rửa mặt cho tỉnh táo rồi mở ti vi xem phim dài tập trên TVB. Nữ diễn viên đang hùng hồn nói: “Điều bí ẩn nhất không phải là không có tình cảm mà là lợi dụng tình cảm.”

Lúc ấy, tôi bỗng có cảm giác, những lời này nói cho Ôn Tân nghe thật sự là không thể tốt hơn được nữa. Anh ta chính là một diễn viên giỏi nhất, tham vọng của anh ta có lẽ còn lớn hơn bất cứ người nào, nhưng tất cả mọi người lại cho rằng anh ta là bậc thánh tình yêu.

[alobooks.vn]

Ngày hôm sau đi làm, tôi tới báo cáo tình hình công việc với chủ nhiệm.

Ông ta than thở: “Diệp Hiểu, nên nói cô thế nào đây? Vất vả tìm kiếm như vậy, mà một chút bằng chứng thực tế cũng không có! Thậm chí ngay cả chuyện gì là trọng yếu cũng không không biết, sự thành công của tiết mục còn quan trọng hơn tên Chris Đường kia. Tin tức hần ta cung cấp có là cái gì chứ? Cô lẽ ra phải liều mạng bằng mọi cách mới đúng chứ!”

“Làm vậy sợ rằng anh phải tới đồn cảnh sát đón tôi ra rồi.”

Ông ta hung hăng giậm chân: “Sao cô lại thiếu tôn trọng nghề nghiệp như vậy? Người làm truyền thông chân chính có ai dám đưa tới đồn cảnh sát? Nếu như tôi có cơ hội như cô...” Ông ta đang nói thì có người gõ cửa, tôi lặng lẽ rời khỏi.

Tan tầm, chuông điện thoại reo, tôi nhận điện: “Xin chào, tôi là Diệp Hiểu.”

Sau đó, tôi nghe thấy một giọng nói trong veo như thủy tinh: “Chị là người tới tìm tôi sao?” Giọng nói giống hệt như trong giấc mơ mấy hôm trước của tôi.

Đại não lập tức đưa ra phán đoán: “Chị là Tường Vi?”

“Đúng.”

“Chị về nước rồi sao?”

“Tôi hiện tại vẫn đang ở Thái Lan, nhưng Chris có nói với tôi, chị Diệp có vẻ rất sốt ruột.”

“Vì có liên quan tới chuyện của Ôn Tân. Anh ta mắc bệnh máu trắng, tính mạng bị đe dọa, hiện giờ không nhận ra bất cứ ai, chỉ hy vọng có thể gặp được chị.”

Đầu dây bên kia im lặng, tôi nói: “Cho dù trước đây anh ta làm sai chuyện gì, mong chị cũng vì ngày tháng trước đây mà...”

“Chris có một bệnh viện ở Thụy Sĩ. ” Tường Vi cắt ngang lời tôi: “Tôi có thể có cách giúp, nhưng có thể tìm được tủy thích hợp kịp thời hay không cũng còn phụ thuộc vào may mắn.”

“Tôi thay mặt người nhà Ôn Tân cảm ơn chị.”

Tường Vi ừ nhẹ một tiếng.

“Chị sẽ tới chứ?” Tôi chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi.

“Tôi có thể làm gì?” Tường Vi hỏi.

“Chị có thể giúp anh ta lấy lại ý chí sống.”

Ngừng vài giây, cô ta nói: “Có lẽ...” Sau đó liền tắt máy.

Tôi ngơ ngác nhìn điện thoại, vừa tôi đã nói chuyện với Tường Vi ư, quả thực không thể tin được.

Tuy rằng tôi đã hoàn toàn hết cảm tình với Ôn Tân, nhưng vẫn đi bệnh viện thăm anh ta. Vào phòng bệnh quen thuộc, tôi cảm thấy kỳ lạ, người nhà Ôn Tân không ai có trong này. Nhưng bên giường bệnh lại có một cô gái lạ. Cô ấy đang cầm tay Ôn Tân, cúi người xuống giống như đang nói chuyện với anh ta.

Tôi vô cùng bất ngờ, không cẩn thận gây ra tiếng động.

Người con gái kia nghe thấy có người vào liền đứng bật dậy nhanh chóng quay đầu bỏ đi. Cô ấy giống như một cơn gió lướt qua bên người tôi, tôi chỉ kịp nhìn thoáng qua một nửa khuôn mặt. Hàng lông mi đen rủ xuống, vành tai mảnh khảnh đính một viên ngọc bích xanh lục, tóc dài buông xõa phủ trên gò má trắng nõn.

“Tường Vi. . .” Tôi nhẹ giọng gọi. Đừng hỏi tôi vì sao biết là cô ấy, ngoại trừ cô ấy ra, trên thế giới này làm gì có ai có khuôn mặt độc nhất vô nhị như vậy.

Cô ấy không quay đầu lại, chỉ nghiêng đầu một chút, bước chân chậm lại.

Tôi vừa tiến lên trước một bước, thì bất thành linh có một người từ đâu chạy tới trước mặt ngăn tôi lại: “Diệp tiểu thư, thật không phải.” Đó là một trong số những người mặc đồ đen tôi đã gặp trong chuyến đi Thượng Hải lần trước.

“Tôi có vài lời muốn nói với Đường phu nhân.”

“Tiên sinh nói chúng tôi sớm đi sớm về, không muốn giao tiếp với người lạ.” Hắn ta lạnh lùng trả lời.

Tôi chỉ có thể trừng mắt nhìn bọn họ rồi đi như vậy.

Đêm đó, tôi ôm khư khư điện thoại không rời, tôi có dự cảm, Tường Vi sẽ gọi điện cho tôi. Quả nhiên...

“Diệp tiểu thư, hôm nay thật không phải. Tôi không biết là chị. Tôi phải tìm cách để người nhà Ôn Tân rời khỏi phòng bệnh. Lúc ấy nghe được tiếng chân tướng bọn họ đã trở về. Chị cũng biết đấy, nếu để chúng tôi gặp nhau thì tình cảnh thật khó xử.”

[alobooks.vn]

“Không sao. Ôn Tân nếu biết chị tới thăm anh ta nhất định trong lòng sẽ nhẹ nhõm.”

Tường Vi khe khẽ thở dài: “Anh ta biết tôi đến. Lúc tôi đang nói chuyện với anh ta, thì anh ta tỉnh táo lại. Mặc dù không thể trả lời nhưng vẫn nhìn tôi, tôi nghĩ anh ta hoàn toàn nhận ra tôi.”

Tôi rất kinh ngạc: “Thế nhưng Ôn Tân mất ý thức đã rất lâu rồi, chị nói gì với anh ta?”

“Tôi chỉ nói anh ta hãy phấn chấn lên, trên đời này có rất nhiều người yêu thương anh ta, cần anh ta.”

“Không hơn?” Chỉ mấy lời rất bình thường vậy thôi ư?

“Tôi còn nói. . . Chuyện quá khứ không cần để tâm nữa, tôi vốn đã không còn để trong lòng. Mọi người sống vui vẻ là mong muốn lớn nhất của tôi rồi.”

Hoá ra Tường Vi đã không còn nghĩ tới chuyện cũ nữa, người nhớ mãi không quên chỉ có Ôn Tân.

“Tâm nguyện cuối cùng của Ôn Tân cũng đạt được rồi.” Tôi cảm thấy rất vui mừng.

“Cũng không hẳn là tuyệt vọng cuối cùng, chồng tôi đã cố gắng tìm kiếm tủy thích hợp cho Ôn Tân, có thể ngày mai lại có tin tốt thì sao? Nhưng mà cho dù thế nào đi nữa thì cũng mong chị không nói cho gia đình Ôn Tân biết có sự can dự của chúng tôi. Tôi tin chắc Ôn phu nhân cũng sẽ không vui vẻ gì, không cần thiết để cô ấy suy nghĩ nhiều.”

[alobooks.vn]

“Nghe khẩu khí của chị thì có vẻ tình hình khá lạc quan?”

Tường Vi mỉm cười thừa nhận: “Có một chút nhưng không thể hoàn toàn khẳng định được gì ngay lúc này. Thật sự mong rằng anh ta vượt qua kiếp nạn lần này.”

“Ôn Tân hẳn là vô cùng xấu hổ. Thực ra anh ta vẫn luôn áy náy về chị. Tôi nghĩ anh ta chắc hẳn hối hận năm đó, nếu như...”

Tường Vi bình tĩnh nói: “Diệp Hiểu, chị không hiểu anh ta. Năm đó nếu người anh ta lựa chọn là tôi, thì hôm nay trên giường bệnh, người mà anh ta nhớ mãi không quên chính là Sơ Tình. Có thể Ôn Tân không đủ yêu cô ấy, nhưng lại nhờ có cô ấy mà đạt được ước nguyện cả đời của mình, những thứ mà tôi không thể cho anh ta. Đây chính là câu chuyện về hoa hồng bạch và hoa hồng đỏ[1]. Có thể năm xưa tôi không thể buông tha, nhưng may mắn là hiện giờ tôi không cần làm máu con muỗi trên tường, vừa không cần làm hạt cơm trên áo của người ta.”

“Hóa ra chị đều đã biết?”

“Tôi đã quen biết Ôn Tân nhiều năm như vậy, dù tôi không thông minh cũng nhiều ít có thể hiểu được con người Ôn Tân. Lúc ấy không biết là không hiểu rõ hay là không muốn hiểu. Đối với phụ nữ mà nói, yêu sai người so với việc bị vứt bỏ lại càng tổn thương hơn.”

Tôi thở dài: “Lấy ơn báo oán, chị thật cao thượng.”

“Cũng không hẳn vậy, nếu như hiện tại tôi sống khổ sở, có lẽ sẽ không tới gặp anh ta. Nhưng tôi vô cùng may mắn vì gặp được một người chồng yêu thương mình, cho tôi một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn. Như vậy cũng coi như là đền trả thù tốt nhất cho Ôn Tân rồi. Với tôi, hiện tại và tương lai quan trọng hơn tất cả.”

Tôi cảm thấy những lời này rất có đạo lý, Tường Vi thật sự là một người thông tình đạt lý: “Đúng vậy, nhưng dù sao tôi vẫn muốn cảm ơn chị. Chị làm như vậy cũng đã nằm ngoài sự mong đợi của chúng tôi rồi.”

“Cho dù chỉ là một người bạn bình thường, chỉ cần có thể giúp được tôi sẽ không ngại. Huống chi tôi và anh ta...”

Giọng Tường Vi nhỏ dần, gần như không thể nghe thấy. Tôi biết cô ấy đang chìm trong hồi ức. Đã từng vui vẻ thời thanh xuân, lời thề non hẹn biển còn văng vẳng bên tai, những suy nghĩ về tương lai còn khắc cốt ghi tâm, chỉ là vì sao đến cuối cùng lại bị thương như thế?

“A Hàn cũng còn rất nhớ thương chị.”

Tường Vi lấy lại tinh thần: “A, anh ấy là người tốt. Cô chuyển lời tới anh ấy tôi lúc nào cũng nhớ tới anh ấy. Anh ấy là một người đàn ông quang minh lỗi lạc, cũng là người bạn tốt nhất của tôi.”

Tôi vui vẻ: “Chị sẽ hẹn gặp anh ấy chứ?”

“Lần này sợ rằng không được. Tôi đã kết hôn, nhà tôi không thích ầm ĩ. Nếu một mình đi gặp một người đàn ông độc thân thì không thích hợp lắm. Hơn nữa, hành trình của tôi đã sắp xếp cẩn thận, ngày mai tôi còn phải gặp một người bạn tốt nữa.”

“Na Na?” Tôi đoán.

“Ồ, Diệp Hiểu, chị thật sự chuyên nghiệp, tất cả mọi chuyện của tôi hình như chị rõ như lòng bàn tay.”
Tường Vi cười rộ lên, có chút ngại ngùng.

Tôi cũng cười: “Cũng không còn cách nào, đây là miếng cơm của tôi mà.”

Tường Vi không hề tỏ ra làm cao một chút nào. Chúng tôi hàn huyên một hồi, nói chuyện tới việc vẽ tranh thì cô ấy vô cùng hăng hái. Đặc biệt là lúc biết tôi có quen với một học giả hội họa nào đó thì cô ấy chỉ thiếu nước hét ầm lên, tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ, giống như một đứa trẻ gặp được thần tượng của mình. Trọng tâm câu chuyện của chúng tôi không hề có Ôn Tân, xem ra Tường Vi đã thực sự không còn để người con trai ấy trong lòng, thậm chí có lẽ mấy năm qua cũng không còn nhớ rõ tướng mạo anh ta như thế nào. Thời gian và tình yêu mãi mãi là hai mặt đối lập, nỗi đau lớn đến thế nào đi nữa rồi cũng sẽ bị niềm hạnh phúc mới xóa nhòa.

[alobooks.vn]

“Diệp Hiểu, ngày kia tôi phải rời khỏi đây rồi. Hy vọng khi gặp lại chị chúng ta sẽ trở thành bạn tốt.”

Tôi nói: “Chúc chị hạnh phúc.”

Tất máy, tôi biết cơ hội gặp lại cô gái ấy là rất khó, nhưng hiện giờ Ôn Tân đã có hy vọng sống tiếp cho nên tôi cũng cảm thấy vui vẻ. Cho dù người khác bình phẩm thế nào thì anh ta cũng là một người con có hiếu, một người cha tốt.

Điện thoại lại đổ chuông, muộn như vậy rồi còn ai gọi tới.

“Diệp Hiểu, cậu vừa nói chuyện điện thoại với ai thế? Mình gọi mấy lần nhưng máy bận!” Giọng điệu Sơ Tình có chút bất mãn, nhưng lại xen lẫn một chút phấn khích.

“Có chuyện gì thế?”

“Ôn Tân lúc chập tối đã tỉnh lại, bác sĩ nói tình trạng hiện giờ của anh ấy rất tốt.” Sơ Tình hài lòng cười: “Có thể chuyển khỏi phòng quan sát đặc biệt được rồi.”

Tôi nói: “Chúc mừng.” Xem ra mị lực của Tường Vi quả thật không nhỏ, ngay cả tử thần cũng kính nể đôi ba phần.

Sơ Tình nói: “Cảm tạ trời đất, trên đời này cuối cùng cũng còn có kỳ tích.” Thế nhưng cô ấy không biết kỳ tích này là ai tạo ra.

“Diệp Hiểu, ” Sơ Tình do dự một chút: “Chuyện tìm kiếm Tường Vi có thể hoàn tiến hành được không? Hiện giờ mình cảm thấy, quyết định này có phần lệch lạc rồi.”

Tôi lặng im không nói, cô ấy vội vã nói: “Đương nhiên chỉ là tạm hoãn, sự cố gắng của cậu mình luôn ghi nhớ trong lòng.”

Tôi nhàn nhạt trả lời: “Tùy ý cậu.”

Kỳ tích nối tiếp kỳ tích. Bệnh viện đã liên hệ được với phía bệnh viện liên kết ở nước ngoài, đã tìm được tùy thích hợp cho Ôn Tân. Phẫu thuật cũng rất thuận lợi, Ôn Tân sống thêm tám năm mười năm nữa xem ra cũng không thành vấn đề. Trước lúc ấy toàn bộ gia đình họ bao phủ mây đen, cảm thấy bản thân là người không may nhất thế giới này, lúc này thì bọn họ có thể cảm thấy mình thật may mắn được rồi.

Lúc Ôn Tân chuẩn bị xuất viện, tôi và A Hàn cũng tới thăm. Bọn họ một nhà năm người đang vui vẻ ngồi nói chuyện phiếm. Đứa bé con đang bò lên phía người Ôn Tân, Sơ Tình vội vàng ôm cổ con: “Cục cưng muốn đưa ba ba ra ngoài chơi sao? Chúng ta chờ ba ba ra viện rồi đi vườn bách thú nhé.”

Những lời cô ấy từng nói – nếu như Ôn Tân khỏi bệnh, cô ấy sẽ rời khỏi anh ta – cũng không nhắc lại nữa.

Ôn Tân chào hỏi tôi: “Cô là Diệp Hiểu? Tôi sớm đã nghe Sơ Tình kể, cảm ơn cô thường đến bệnh viện thăm tôi, đáng tiếc lúc tôi không có ấn tượng.”

Nhìn anh ta rất trẻ, khỏi bệnh rồi nhìn bộ dạng anh ta không tồi, hầu như không còn là cái người nằm trên giường hấp hối kia nữa.

Tôi nói: “Tôi được người ta nhờ và.”

Sơ Tình lập tức nhảy mắt với tôi, tôi làm bộ không thấy.

Điều lạ lùng hơn cả là Ôn Tân không tiếp tục hỏi nữa, thậm chí còn rất vui vẻ nói đùa với tôi và A Hàn: “Tôi lần này có thể từ chỗ tử thần quay về, cho nên cảm thấy trên đời này có rất nhiều chuyện đáng quý. A Hàn à, cậu phải học tập tôi, đừng bỏ qua người bên cạnh mình.”

A Hàn mỉm cười, bình tĩnh trả lời: “Yên tâm, lần này sẽ không để cho người khác có cơ hội cướp đi nữa!”

Tôi thấy trên mặt Ôn Tân thoáng qua một chút xấu hổ, cũng không kiềm chế nữa: “Người quan tâm tới anh không chỉ có chúng tôi, anh không nhớ tới tôi cũng không quan trọng, nhớ kỹ những người khác là được rồi.”

Khuôn mặt anh ta hiện nên một vẻ vô tư hồn nhiên: “Đương nhiên rồi, cô xem phòng bệnh của tôi lúc nào cũng rất nhiều hoa. Sơ Tình, sau này chúng ta phải ghi nhớ tấm lòng của mọi người mới đúng.”

Sơ Tình lập tức cầm tay Ôn Tân, hai người nhìn nhau cười. Mẹ của Ôn Tân và Ôn Uyển rơm rớm nước mắt: “Vợ chồng họ đúng là đồng cam cộng khổ, một đôi trời sinh.”

Đúng là một cảnh làm rung động lòng người, Ôn Tân một lần nữa lại trở thành đứa con trai hoàn mỹ, một người chồng hoàn mỹ, một người cha hoàn mỹ!

Trong lòng tôi triệt để tức giận, Ôn Tân từ đầu đến cuối không hề nhắc tới Tường Vi, cũng không có bất luận người nào nhắc tới Tường Vi – ân nhân cứu mạng của nhà bọn họ.

A Hàn và tôi rời khỏi bệnh viện: “Cô không cần tức giận, thực ra như vậy cũng tốt.”

Tôi bất bình: “Lương tâm của nhà họ Ôn bọn họ tôi không thể chấp nhận được.”

“Vậy cô mong muốn thế nào? Muốn Sơ Tình phải mang ơn tình địch của mình ư? Muốn Ôn Tân phải tiếp tục nhớ mãi không quên Tường Vi ư? Diệp Hiểu, sự việc lần này kỳ thực đã khiến cuộc hôn nhân của bọn họ có tổn thương rất lớn, mọi người có thể giả bộ coi như không có chuyện gì xảy ra như vậy là đã là một kết thúc tốt lắm rồi.”

Tôi đang định phản bác thì Sơ Tình đuổi theo, cô ấy kéo tay tôi: “Diệp Hiểu, mình có việc muốn thương lượng với cậu.”

Tôi nghiêng đầu nhìn cô ấy.

“Về chuyện chuyên mục của cậu...” Cô ấy áp úng mở miệng: “Bố mình cảm thấy chuyện này không tiện cho lắm, cậu cũng biết mình và Ôn Tân cũng không muốn làm lớn chuyện này. Đương nhiên, tất cả chi phí phát sinh trong quá trình cậu làm việc mình sẽ trả đầy đủ, sau này có cơ hội...”

[alobooks.vn]

Tôi lạnh lùng nói: “Chờ sau này có cơ hội lần thứ hai Ôn Tân bị bệnh nặng ư?”

Sơ Tình nhất thời biến sắc: “Diệp Hiểu, thật uổng công mình coi cậu là bạn tốt, cậu có thể nhẫn nại trù ẻo người khác như vậy sao. Xem ra chúng ta sau này không cần qua lại nữa.” Nói rồi, cô ta xoay người đi.

A Hàn nhìn tôi bất đắc dĩ lắc đầu: “Haizz... Cô hà tất phải như vậy?”

Tôi cười: “Chỉ là giúp cô ấy có một cái cớ mà thôi, cho dù tôi không trù ẻo Ôn Tân thì sau này cô ấy cũng sẽ không muốn dính dáng gì tới tôi đâu. Tôi biết chuyện này rồi sẽ như vậy mà, không bị giết người giết khẩu đã là may mắn lắm rồi.”

“Diệp Hiểu, cô thật cá tính.”

Tôi không phủ nhận.

Chuyện lần này đã được quét đi như những hạt bụi, Diệp Hiểu và Tường Vi hiện giờ đối với bọn họ mà nói đã là chuyện cũ. Thế nhưng tạ ơn ông trời, đối với chúng tôi, bọn họ cũng chỉ là một chuyện cũ. Hơn nữa, chúng tôi mạnh mẽ tin rằng, rất nhanh thôi chúng tôi cũng sẽ quên sạch vợ chồng bọn họ, quên triệt để.

Tôi bỗng không kiềm chế được mà quay lại nhìn bệnh viện phía sau, Ôn Tân mặc bộ đồ bệnh nhân màu trắng, đang thất thần nhìn ra ngoài ô cửa ố, ánh mặt trời rơi trên người anh ta. Tuy rằng khoảng cách khá xa, không thấy rõ mặt anh ta, nhưng bằng cảm giác, tôi có thể cảm nhận được thần thái tao nhã như ngọc của anh ta, đúng là một người đàn ông tuấn tú.

“A Hàn, liệu có một ngày tất cả chúng ta đều quên đi Tường Vi không?”

“Cho dù trên đời này thực sự có nước vong tình, tôi cũng sẽ không uống. Nếu không có quá khứ thì sẽ không có tôi của hiện tại. Tất cả mọi người đều trưởng thành lên từ những chuyện trong quá khứ.”

“Anh không sợ bạn gái sau này của mình để ý sao?”

“Cô sẽ như vậy sao?”

“Phụ nữ thông minh hẳn sẽ không để ý... Nhưng với điều kiện là anh phải yêu cô ấy nhiều hơn Tường Vi.”

“Tôi nghĩ bạn gái của tôi có lẽ cần phải chờ năm mươi năm nữa, chứ không phải là quãng thời gian mà cô ấy không có mặt trong đời tôi.”

“Vậy chẳng phải là anh muốn sống tới tám mươi tuổi ư? Thật là tham lam...”

A Hàn đưa tôi về nhà, lúc nói tạm biệt tôi anh ta dứt tay vào túi quần, do dự một hồi lại hỏi: “Cuối tuần này có kế hoạch gì chưa?”

“Nếu không phải làm thêm thì sẽ ngủ.”

[alobooks.vn]

Anh ta suy nghĩ một chút, giả bộ thờ ơ ngẩng đầu lên nhìn trời: “Có tình nguyện hy sinh thời gian ngủ để đi ăn cơm cũng tôi không?”

“Tôi có yêu cầu rất cao với chuyện hẹn hò, tuyệt đối chỉ có thể là hai người, nếu như có thêm người thứ ba thì tôi sẽ không đi.”

A Hàn dịu dàng nhìn tôi: “Tôi tuyệt đối không miễn cưỡng bản thân mình làm chuyện gì mà mình không muốn. Có nhớ em đã từng nói tôi là một người đàn ông có trách nhiệm không?”

Tôi cười: “Cuối tuần gặp.” Suy nghĩ một chút, tôi lại nói thêm: “CD nhạc trong xe của anh có thể đổi thành “Hotel California” được không? Tôi thích nhất bài hát này.”

A Hàn nói: “Thật trùng hợp. Tôi cũng rất thích ca khúc này, chi bằng cuối tuần chúng ta cùng đi mua?”

“Được.” Chúng nhìn nhau, không nói thêm gì nữa. Tôi nhìn thấy bóng mình trong đôi mắt A Hàn. Không ai biết ngày mai sẽ có chuyện gì xảy ra, không ai biết ngày mai dài thế nào. Câu chuyện tìm kiếm Tường Vi đã kết thúc, nhưng câu chuyện của Diệp Hiểu chỉ vừa mới bắt đầu.

Tôi lên lầu, quay đầu lại nhìn. A! Lần này đến lượt anh ta nhìn theo tôi. Tôi bước tiếp đi, cúi đầu nhìn xuống những hạt kim loại lấp lánh dính trên giày, khoe miệng không kìm được mà khẽ mỉm cười. Có thể đây là thu hoạch lớn nhất của tôi trong chuyện lần này?

—————HOÀN—————

* * *

[1] Nhà văn Trương Ái Linh nói: 1 người đàn ông có thể gặp được 2 người phụ nữ, một người như hoa hồng trắng, 1 người như hoa hồng đỏ. Nếu anh ta chọn hoa hồng đỏ, nhiều năm sau, hoa hồng trắng vẫn là hoa hồng trắng nhưng hoa hồng đỏ lại trở thành máu của con muỗi bị đập chết. nếu anh ta chọn hoa hồng trắng, nhiều năm sau, hoa hồng đỏ vẫn là hoa hồng đỏ, nhưng hoa hồng trắng lại trở thành hạt cơm dính trên áo. (Ý nghĩa tương tự như câu “Bụt chùa nhà không thiêng” hay “thứ không chiếm được vĩnh viễn là thứ tốt nhất”)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-tinh-dau>